

Собор

Автор:

[Олесь Гончар](#)

Собор

Олесь Гончар

Перлини української класики

Події роману «Собор» розгортаються у середині ХХ сторіччя у селищі Зачіплянка. Серце Зачіплянки – давній собор, який був зведений ще запорізькими козаками і відтоді став мовчазним свідком зміни епох і владарів. Собор обертали на склад зброї, на сковище для комбікорму... Колись величний, а тепер – обшарпаний та вицвілий, він чекає на нову долю. Місцеві горе-керівники жадають знести собор і побудувати на його місці «кафе для трудящих». На захист собору стають студент Микола і дівчина Єлька, у серцях яких ще живуть справжні почуття та щирі мрії...

Олесь Гончар

Собор

|

У жодній енциклопедії світу не знайти вам цієї Зачіплянки. А вона є, існує в реальності. Без звички навіть трохи дивно звучить. Зачіплянка. Хтось колись тут за щось зачепився. І так пішло. В давні, в дозаводські часи було, кажуть, на цьому місці велике село, що робило списи запорожцям. І коли мандрували козаки на Січ, то завертали сюди, щоб запастися списами. Отоді, може, котрийсь козак і зачепився тут за якусь молодицю, поклавши початок династії.

Живуть на Зачіплянці здебільшого праведні люди, або, як Микола-студент сказав би, правильні. Роботяги. Металурги. Ті, чие життя розбите на зміни, денні і нічні. З одного краю селища сага блищить, з другого – облуплений собор біліє.

Старовинний, козацький. А перед вікнами селища, за вишняками, за Дніпром, ніч крізь ніч палахкотить ятристо домен, вулканиться червоно. Там народжується метал. Небо тремтить і глибшим стає щоразу, коли металургійний випліскує заграви, бурхаючи з крутого берега лавою розпечених шлаків.

Буре небо над містом, бурі дими.

Опівночі, після того, як промчить, прошурхоче велосипедами нічна зміна у бік заводів, і, зморена денними клопотами, Зачіплянка нарешті поринає в сон, і висне над нею з просторів неба місяць зеленорогий, собор стоїть над селищами в задумі один серед тиші, серед світлої акацієвої ночі, що більше навіть не на ніч схожа, а на якусь, сказати б, антиніч. Вона тут незвичайна, ця антиніч, вона мовби зачаклована видивом собору, заслухана німої музики його округлих, гармонійно поєднаних бань, наростаючих ярусів, його співучих ліній. Для неї, зачаеної в бажанні розгадати дивні якісь загадки, розшифрувати тайнописи віків, собор ще повендалекою музикою, гримить обвалом літургій, перелунює православними месами, піснеспівами, шепоче жагою спокут, він ще повен гріхами, в яких тут каялись, і сповідями, і слізами, і екстазом людських поривів, надій...

Заводи дають плавку, і, мов над вулканами під час виверження, заграви бурхають у небо, і вся глибінь його, враз оживши, починає дихати, пульсувати; відблиски неба грають ночами на стінах собору, на його верхах. Якщо о такій порі повертається з інституту Микола Баглай, студент металургійного, то він, ясна річ, зупиниться на майдані і за звичкою послухає собор, його мовчання, послухає оту не кожному доступну «музику сфер». Зачувши людину, замушкотить на соборі плавнева лелека, що вимостила собі гніздо в риштованні, обкинутому довкола однієї з бокових бань. Тільки став, задер голову – уже занепокоїлась, заворушилась, чи загравою розбуркані, чи за лелечат тривожиться, щоб не повипадали з гнізда. Підвела над гніздом, і між плавкими обрисами куполів вималювався ще один обрис – граціозний, на високій нозі силует.

Стоїть птаха, поглядає з соборної висоти на улюблену свою з жабенятами сагу, що віддалік поблизу при місяці плесом, озирає сріблясті шатри акацій, що

окутали Зачіплянку густим медвянистим духом.

Материзна все тут, предківщина студентова. Віки промовляють до нього в цей опівнічний час, коли вже не джмелять моторчики по садках, не шелестить вода із шлангів, і над заколисаною в місячнім сяйві Зачіплянкою, над її тихими вуличками панує тільки червона сторожкість неба та спокійна ясність собору. Вночі собор ніби ще величавіший, ніж удень. І ніколи не набридає студентові на нього дивитись. Один із тих велетів тисячолітніх, що розкидані по всій планеті, – то мов похмурі цитаделі стоять з щілинами вікон-бійниць, то стрілчастими шпілями десь черкаються хмар, то в розлогих опукlostях бань відтворюють образ неба... Серед людських поколінь, серед текучих віків височать незрушно, оклечавши себе символами-оздобами, кам'яними химерами, вкарбувавши в собі пристрасті епох. І коли ті, далекі, прийдущі, виринувши з глибин всесвіту, наблизяться колись до нашої планети, перше, що іх здивує, безсумнівно, будуть... собори! І вони, інозоряні, теж стануть дошукуватись тайни пропорцій, ідеального суголосся думки й матеріалу, шукатимуть ніким досі не розгадані формули вічної краси!

Так буде, студент певен цього.

Безвітряно, і коксохімівського диму сьогодні не чути. Медом акацій пахне зачіплянська вуличка Весела. Шпоришем затяглась під парканами, а посередині пухкий килим пілюки, і по ньому легко пахкають студентські, розбиті на тренуваннях, кеди. Хоч нікуди ще хлопець і не літав, а йде по зачіплянському килиму, мов космонавт...

Для нього, для Баглая-молодшого, тут епіцентр життя. Тут чутніше, ніж будь-де, промовляє до тебе навколоїшній світ своєю мудрою нічною тишею, химерною рослинною в'яззю на відблілених місяцем шлакових стінах. Вночі при місяці більше, ніж удень, вражає тебе оце розкошисте зачіплянське бароко з кетяжистих акацій та виноградного буйнолиста. Все змінилося, розрослось, переплелось, і в усьому, в єдності всього – гармонія. І самий смисл буття чи не в тому, щоб пити красу цих ночей, жити у мудрій злагоді з природою, знати насолоду праці й поезію людських взаємин? І щоб навчитися цим дорожити, відчути потребу все це берегти... Спочиває Весела, натрудившись, нагаласувавшись за день, розметавши натовпи своїх сірих, канючливих клопотів. Міцно спить під наркозом акацій, що аж до відчинених вікон звисають своїм рясним сріблястим суцвіттям. Не видно ні веранд, ні парканів, ні нужників – все повите нічними фантазіями акацій, химер'ям тіней. Тиша, сон і цвіт. Щось е

чаклунське в таємничості нічного цвітіння, в місячнім мареві й тиші цих світлих акацієвих ночей. Все у спочинку, тільки дихають повно легені неба та височить над селищем собор, чатує зачіплянські сни й сновидіння.

Повагом чвалає Баглай-студент у своєму трикотажному спортивному костюмі, щось намутикує йдучи. Запізнілий гук чути десь на Клинчику, йому відгукнулося на Циганівці чи на Колонії, хочеться й студентові гогокнути на всю горлянку, та, проте, совісно, люди ж сплять, тому й далі тільки впівголоса мугиче щось незрозуміле Зачіплянці, як і його інтеграли.

Крім Баглая-молодшого, є ще Баглай-старший, що за свій темперамент та задерикуватість раніше був знаний на селищах як Іван-дикий, чи Іван-рудий, а з певного часу відомий більше як «котой Баглай, що в Індії», або просто Віруньчин Іван. Зійшлися характерами Іван та Вірунька. Живуть душа в душі, біля іхнього двору, ніби знак ідилічної згоди в сімействі, під навислим цвітом акацій – лавиця чепурненька, зручна, з бильцем. Лавка, можна сказати, історична. Невдовзі після одруження Іван власноручно змайстрував її, щоб можна було вийти увечері й посидіти при тихих зорях з молодою дружиною в парі. Вгадав, видно, Іван вибрati місце: якраз там, може, лавку спорудив, де пращури колись сиділи на колодках. Бо як вечір, так і збіговисько біля лавки, з усієї вулиці – сюди, наче ім тут каша закопана. Цілий вечір товчуться під вікном, на гітарах бренькають. Доки Іван був дома, не раз гульки розганяв, в самих трусах вискачував, сухоребрий, закудланий зі сну, витрішкуватий, злий:

– Ану, киш мені звідси, гайдуряки[1 - Розбійники. (Тут і далі прим. ред.)], варакути![2 - Бунтарі, заколотники.] Як ви мені вбринькались! Після зміни й відпочити не дають.

Сьогодні розжene тих бринькачів, а завтра вони знов тут, знов бренькають, регочуть під вікнами, ніби навмисне випробовуючи Іванів терпець та оту його «дикість», коли від найменшого доторку чоловік уже завівся, уже спалахнув, як порох.

Здавна відомо, що заборонений плід – найсолідший. Живе за Баглаями, у бік саги, Ягор Катратий, запеклий садолюб. Одного літа, коли в садку його виноград наливався гронами, намислив старий поставити над кущами електропастуха. Тільки шарпне яке-небудь шпаченя за кущ – уже і «есть контакт!», уже деренчить дзвінок у дідовій хаті, – вискачує розкошланий господар по тривозі. Звичайно, після цього нововведення навіть ті, кого раніше й не приманював

Ягорів садок, тепер не минали нагоди потрясти кущі – цілу ніч дзвінок у хаті не змовкав. Довелося відмовитись старому від своєї раціоналізації. Те ж саме і з Івановою лавкою.

Зараз лавка вільна, – чи не тому й вільна, що господаря в хаті нема, що нікому вискакувати та полохати? Сама наче запрошує: сядь, студенте, відпочинь після трудів праведних! Навіть можна прилягти на лавці горілиць та ще й тут помуникати до нічних світил.

Тільки-но студент розлігся, відчувши себе в блаженстві супокою, як у відчиненім вікні з'явилася заспана Вірунька. Кругловида, повноплеча, злягла на підвіконня, білою пазухою до місяця світить.

Дивацтва контрактованого студента Віруньці добре знайомі, це ж тільки Микола має звичку о такій порі, не добрівші додому, розлягтися горичерева на чужій лавці, щоби знічев'я помуникати до зірок...

- Ловко ж ти вмостиився, – подає Вірунька голос із вікна. – І співаеш гарно, тільки якби замовк, було б ще краще... Дітей мені побудиш.
- Мовчу. Співати заборонено. А думати?
- Нагнала якась уже думок?
- Ні, думки мої іншого характеру.
- Якого ж саме, коли не секрет?
- Обмислюю, Вірунько: чи не записатися мені в секцію класової боротьби?
- Це щось нове.
- Об'яву таку в нас біля деканату вивішено: «Записуйтесь у секцію класової боротьби»... в розумінні класичної тобто. Здорово?

Вірунька тихо сміється. Білі яблука щік поблискують, і плечі біліють, купаючись в місячнім молоці, і здається – пахне від неї молочно. Давно не доярка, а й досі від

Вірунъки молоком наче пахне, як тоді, коли Іван уперше привів її на Веселу. Водив та все показував ій, вихваляючись, викрикував гордовито: «На нашій вуличці анонімок не пишуть!..» Розкохалась, розповніла в щасливім заміжжі, в ідилії шлюбу, хоча на роботі ій доводиться нелегко, в тій гуркотняві шихтового двору, де Вірунъка не перший рік висиджує зміну за зміною в кабіні свого крана. В цеху ії називають ас-машиніст. Там Вірунъчине обличчя завжди в респіраторній масці, яку вона не скидає протягом усієї зміни, щоб не отруюватись ідкою пилюкою агломерату. Мов королева, возідає Вірунъка десь аж у піднебессі цеху, десь там торкає пальчиками залізну гриву свого велетня-крана, і він, покірний найменшому ії порухові, пересувається куди треба, з гуркотом загрібає тонни іржавого брухту, переносить в повітрі і з ще більшим гуркотом – у мульди, в мульди![З - Мульда – металева форма для завантаження в сталеплавильні печі.] На вічних протягах, в ядучій пилюці, у скрепотах заліза – таке ії життя в чорній, літаючій над пеклом шихтового двору кабіні... А тут біленъка кабіна ії хати пливе у пахощах акацій, і сюркотливий коник десь із бур'янів тче і тче передовій кранівниці свою нічну поему... І так цілу ніч. І зорі галактик із глибин всесвіту цілу ніч прислухаються, як зачіплянські коники цвірчатъ...

- Чула, Вірунъко, що нібіто одержано сигнали якоісьдалекої зірки... Астрономи зафіксували: кожних сто днів регулярно повторюється, блимає із всесвіту таємничий радіомаяк... З якоісь, може, позаземної цивілізації... Озываються, стукають у двері...
- Ще іх нам не вистачало... Хоча це ти, мабуть, вигадав.
- Вірунъко, а що тобі собор наш говорить?
- Отой облуплений? Не чула, щоб він говорив.
- А ти вслухайся. Не так вухами, як душею...
- Мої душі є до кого дослухатися: Івана оце знову вві сні бачила... Наче дно ковша прогоріло! Тільки підняли його, а дно – хрясь, метал розлився по цеху, вже й кран мій горить, залізо горить, а Іван стоїть, ні з місця!.. Я йому гукаю, щоб тікав, а догукнути не можу, наче горло мені забили доломіти та магнезити... Згориш, Іване, кричу, рятуйся ж! Від скрику свого й прокинулась... До чого б цей сон?

- Факіром Іван повернеться, йогом. Босий по розпеченім шлаку ходитиме.
  - І нащо я його туди пустила? Ніколи більше самого не відпущу. На край світу посилатимуть, і я з ним... Бо так і життя зійде...
- Смуток розлуки в голосі Віруньки, спрага чекання. Весь світ для неї повитий Іваном. Витворила собі його культ, та так, що нікому й розвінчати не вдасться. В інших чвари бувають та бійки, по судах та комітетах бігають, а в них злагода, доброжиток, неохололе кохання. Вже й діти школлярчата, а вона все викрасовується перед своїм Іваном, як дівчина. Щоразу біжить у заводський парк, коли він там чергує з дружинниками. Можна подумати, що з ревнощів бігає за Іваном назирці, а вона себе ревнивою не вважає: просто очам любо дивитись, як Іван у парку із червоною пов'язкою на рукаві, суворий, безстрашний, веде свій заводський патруль! Хміль миттю проходить у п'янюг, коли забачать Івана Баглая, різні вишкrebki в кущі сахаються, бо сьогодні чергують мартенівці, то ж он рудий Іван із своїми дружинниками йде!.. Дарма що рудим називають, а серце в нього ніжне, справедливе, за те й покохала. Іноді і вночі кинеться, наче таксі біля двору загуло, фари сяйнули... Приіхав! Аж ні, то просто плавку дають. Для кого рудий та дикий, а Вірунька ніяк не шкодує, що обрала саме його, просто не може приховати гордощів, коли на заводі мова заходить про Івана: такий майстер сталеваріння! Віртуоз своєї справи... І ніяких тріщин у душі: який у житті, такий і на роботі – гарячий, нестримний, звідси і вміння, сталеварський талант... Я, каже, тільки до печі підходжу і вже грудьми чую, що там і як! Для Віруньки він перший серед усіх чародійник печей, недаремно саме на ньому зупинилися, коли заводських відбирали в Індію. І хоч не дивина тепер на селищах почути: той на Асуані, той в Афганістані, однак Віруньці здається, що тільки її Іванові випала така честь – українських металургів десь аж у Бхілаї[4 - Місто в Індії.] представляти, в тому жаркому штаті Мадх'я-Прадеш...
- Буде ж сюрприз: приіде братуха, а собору нема...
  - Як це нема? – здивувалась Вірунька.
  - Зносити збираються.
  - Вперше чую. Мені до нього, правда, байдужки, але, щоб отак, людей не спитавшись... Та це вигадки, мабуть.

- Не вигадки. Діло кепське, якщо вже він став на заваді чийсь кар'єри.
- Носишся ти, Миколо, з своїм собором, як із писаною торбою... Скажи краще, коли ти матері невістку приведеш? Мабуть же, маєш якусь там на шпильках?
- Hi, Вірунько.
- Так трудно вибрати?
- А думаєш – легко?
- Наче щоб розсмішити Віру, Микола розповів, як вони пішли з хлопцями в суботу на танці, на оті самі твісти, що іх Вірунька не визнає. Під кінець вечора один якийсь тип, дегенерат кривоногий, відкликає іхню компанію вбік, пропонує пошепки: «Девочек треба? Можу влаштувати...»
- Та не подонок? - ще й зараз обурюється Микола. - Годилося би йому по тикві дати, та передумали: чи варто руки бруднити?
- Треба було його відвести в штаб дружини, - строго зауважила Вірунька. - Там для таких типів добра мітла приготована.
- Віруньку подеколи теж можна бачити в парку в дружинницькому патрулі – записалася після того, як провела на Бхілаі свого Івана, грозу паркової хуліганви. Дехто, правда, іронізував з цього приводу: вдома город неполений, діти на бабиній шії, а вона, підтримуючи Іванів престиж, з порушниками громадського порядку бореться.
- Кажуть, Вірунько, ти успішно отамануеш? – жартує Микола. – Всі патрулі перед тобою на витяжку?
- Смійся, смійся. А мені не до сміху, коли йдеш, а воно, пацаня яке-небудь, з першої получки причастилося і чіпляється до людей. Воно там і випило, як горобець, а скільки йому треба після цеху... Бліде, дохле, валяється під кущем, хіба ж не заболить душа? Та не я тобі мати! Вчора одне з ремісничат забралося, жовтороте, на танцмайданчик і давай до дівчат в'язнути. Ми з Ганною-мотористкою саме нагодились: ану, лишень, голубчику, сюди! Одна за одне вухо,

друга за друге і - в штаб. А воно ще й дібки стає, лихословить, тільки в штабі заскиглило: оця, каже, тъотя вухо мені так скрутила, дивіться, аж розпухло... занесіть це в акт!

- Справді, Вірунько: хіба ти маєш право вільного громадянина - за вухо?
- А хуліганити воно має право? Теж мені захисник! Сам ти чого досі не в патрулях? Спортсмен, статура яка... Для чого ж ото м'язи нарощуеш?
- Спортом захоплюватись і п'яниць по парках підбирати - речі різні, Вірунько.
- А хто підбиратиме? Усе ми, жінки? А де ж ви, самбісти?
- Я не майстер руковивертання. Може, мені млостить від цього? Може, в мене відраза? Чи не єдиний з культів, який чогось вартий у наш час сумнівів і невизначеності, культ здорового античного тіла. На човна та по Дніпру - оце дотепно, оце по-моему. Зрештою, що на цій грішній землі залишається людині, крім усмішки неба та ласки сонця?
- Усмішка неба - це гарно. Ти таки в нас поет...
- «Днів моїх золоті бергамоти обшугали, оббили вітри». Як це тобі?
- Теж твоє?
- Костя-сліпий склав: і слова, і музика його... Під баян виконує.
- Анонімок не пишуть, а хтось і на нього, на Костю, капнув у райраду! Нібито підпільно постачає Зачіплянку перваком тутешньої марки «сам жене»... Було мені за нього клопоту... Та як вам, кажу, не соромно незрячу людину вистежувати? Може, й стався коли такий гріх, вигнав до свята, а зараз чесно працює, роботу від артілі інвалідів додому бере... Кошики з верболозу робить, ними живе...
- Вірунько, не самими кошиками людина живе... «Днів моїх золоті бергамоти» - оце дає смак життю! - Микола захоплено стріпує чубом. - Чари поезії, чари музики - ось у чому людина явила свою унікальність, хіба ні? - Мистецтво в наш

час притягує найшляхетніших. Мистецтво, Вірунько, – це, можливо, останнє пристанище свободи!..

– А, всі ви скептики, – відмахнулась Вірунька Івановою примовкою, яку вона часто повторює влад і невлад. – Багато ти мудракуеш, Миколо... Глянь, яка ніч. Дівчата божеволіють від кохання в такі ночі! Десять за ним, може, сохне яка, а він усе язика тренує... Ми з Іваном, коли познайомились, то справді мовби чари які нашли на нас, все життя мені засвітилось. І люди всі стали гарніші, і ферма... Пораем корів, а я ні ясел, ні силосу не бачу, все поглядаю на шлях, коли вже ті шефи приїдуть, а з ними той рудий-кучерявий, що в нього щось шалене в очах...

Дуже, видно, заскучала Вірунька за Іваном, коли аж про таке заговорила, про інтими свої, що іх Микола раніше ніколи б, мабуть, не почув. Захмелена спогадами, затихає, злігши на лутку, зголодніло якось всміхається своїм гріхам, своїм любощам...

Садки стоять безшелесні, крізь них Микола час від часу дослухається до подвір'я Ягора Катратого. Гуси там загелготіли. Мабуть, Ягор з Дніпра повернувсь, потривожив своїх підлеглих. Відтоді, як провели заводчани Катратого на пенсію, як з оркестром привезли ветерана-горнового аж на Веселу, інший промисел дід собі знайшов, не міг склавши руки сидіти. Спершу ходив по «халтурах», парове опалення забудовникам ставив, дахи вкривав трудно добутим шифером, хоч у самого хата ще й досі по-старосвітському одна-однісінка на все селище соломою вшита. І так жив підробітками, аж поки сягнув давно жаданої посади – влаштувався бакенщиком на Дніпрі. Завелися в діда счасті риболовецькі, завелися знайомства з рибінспекторами, які часом навідуються до старого аж із міста змивати з себе гріхи.

А нещодавно на дідовім подвір'ї з'явилається нова таемнича особа. Хіба ж Віруньці з її чисто жіночою проникливістю важко догадатись, чого Микола раз у раз нашорошує вухо в той бік...

– Бачив, студенте, яка там у Ягора племінниця город поливає? Красуня ж! А ви спіте! Хоч би коли на танці дівчину запросили, скептики нещасні...

Для скептиків, звісно, не зосталась непоміченою з'ява за Ягоровим парканом тієї загадкової особи, що Єлькою зветься. Однак нікому поки що не вдалося познайомитися з нею. Не раз найцікавіші з хлопців прошмигували велосипедами

біля дідового двору, пригальмовуючи та шиї витягаючи через паркан, але виманити на вулицю жоден не спромігся. Ані усмішки на смаглявому личку. Сама суворість, неприступність. Тільки деколи незнайомка зиркне покрадьки через паркан, зсупить брови на задивлених велосипедистів і знову погляд у землю, до шланга, що булькає водою; піdnіме його сердито, так і жди, що струменем межи очі тобі пужне! Найчастіше бачать її спиною до вулиці, бачив не раз і Микола ту постать струнку та ноги міцні, до мідного загорілі, зарошені по коліна в дідових полуницях, що від щедрого її поливання повиростають, мабуть, як гарбузи! Хто вона, та порушниця зачіплянського спокою, баламутка юнацьких ночей?

Нічого Миколі про неї не відомо. І в діда не вивудиш, мовчить, як скеля. Тільки й знає Баглай, що звідти вона, де степи, де будяки по балках, де смага сарматська на обвітрених лицах горить!

– Може, вона теж поетка? – каже навздогад Вірунька. – Бо як біжить до ларка за хлібом, то, мов намахана, людей жахається... Тільки тоді й вискачує, коли вуличка безлюдна, щоб ні з ким не зустрітись. Пробіжить, промайнє, та все з озирками, наче за нею женуться...

Микола підводиться з лавки, робить для розминки кілька вільних помахів руками, потім каже задумливо:

– На добраніч тобі, Вірунько. Вітаю твоє класичне чекання. Вітаю в тобі Ярославну, що сумувала колись на валу.

– Тобі все жарти.

– Ніяких жартів. Жінки, по-моему, перевершують чоловіків відвагою почуття і його красою... Коли я бачу жінку в любові, у святості чекання, мені хочеться вклонитися їй!

І Микола справді вклонився. І здалося Віруньці, що зробив це він без тіні жарту.

Цієї ночі Баглая водило щось по Зачіплянні, мов сновиду. Дома побував, води качнув, напився, потім біля Ягорового паркана маячила його постать, і гуси на нього сердито гелготали, – купами снігу біліють вони проти місяця в загорожі під сараєм. Коло саги потім постояв, коло тієї рідної саги, де наче ще вчора ляжало, барложилось, вихлюпувалось та скракогонів ганяло його смагляве дитинство.

Студент-металург уже, а й зараз ще має звичку бовтатись у сазі, полохати в осоці карасів, і щоразу асистентами при ньому всі оті баглайчата, ткаченята, шпаченята, вся ота замурзана зачіплянська гвардія, що віддана студентові безоглядно... Біля кладовища потім опинився, з другого боку Ягорового садка, серед забур'янених горбиків землі, над якими колись темними ночами нібито вставали фосфоричні силуети предків. Зараз не встають, а колись нібито вставали, лякали людей. Хто вони були, ті, вставші? Запорожці з списами? Перші металурги? І чого вставати ім - тісно лежати в землі? Чи підводило іх бажання подивитись на реальну свою прийдешність? Характерники нібито між ними були, ворожбити, дивовижні люди. Візьме дрібку рідної землі під шапку - і в похід, і земля ця дає йому такі чари, що, коли зайдеться з ворогом віч-на-віч, то ворог його не бачить. Чує басурманин, як козак сміється, чує, як кінь його ірже, а самого козака не видно. Невидимий, мов дух, а сміється!

Занедбано цвинтар, лише Великодніми святами сходяться сюди старенькі бабусі на поминки... Для них ті, що лежать у землі, не тлін, не розкладена матерія, а мовби якийсь підземельний шпиталь живих, відчуваючих... Цілі династії тут поховано металургів, тих, що списи постачали на Січ та гаківниці[5 - Вид рушниць, що були на озброенні в запорізьких козаків.]. Ще й зараз дещо знаходять. Якось викопали на городі в Кінебаса ковшик крем'яний, міркували гуртом, що воно таке, для чого. А потім дотямили: та це ж ковшик метал розливати! Десь тут, видно, козацькі ливарні були!..

Баглаі – вихідці з такого роду. Слідом за старшим братом Микола ще підлітком пішов на завод, уперше крізь синь окулярів, крізь вічко братової печі побачив вируючий, як у надрах сонця, вогонь! Раз побачиш і ніколи, ніде того не забудеш... А коли вийдеш після зміни із брами, перше, що постає перед тобою над заводським парком, – чорний Титан Праці з розірваними ланцюгами в руках, відлитий з першого металу революції. Ніби герб заводу. Батько твій з товаришами його відливав. Глянеш – і щоразу тенькне тобі щось у душі...

Потім на велосипед – і гайда Широкою додому. Нагнувшись до керма, натискуеш на педалі, чешеш по бруківці, авоська з хлібиною теліпається, десь у кінці передмістя сонця червоний гарбуз котиться в пілюку. Велика вантажівка поперед тебе мчить з блідолицями заводськими мадоннами. Сидять під брезентовою халабудою в робочому одязі, напрацьовані, неговіркі, стомлено з будки на тебе поглядають. Котрась потім, видно, смішне в тобі щось помітить, кивне подругам на тебе, капловухого фабзайця, і всі діви з халабуди починають хихкати, і ти ім зуби поскалиш, хіба шкода? Біля собору звернеш через майдан

на свою заповітну Веселу, і вже ти досяг мети. Від закуреної брами заводської до материного порога - оце і вся путь ранньої юності твоєї.

У ремісничі та ФЗУ[6 - Фабрично-заводська школа.] Зачіплянка тепер інших послала, тих, у кого ще й вус не пробився, а ти зрілим студентом стоїш ось перед нічним незникаючим видивом собору. Під тінню його минало життя поколінь. Були, перейшли, тепер ти з'явивсь. І після тебе прийдуть, житимуть на цій Зачіплянці люди іншого складу, інших професій, кібернетики які-небудь, астронавти... Ким ти будеш для них? З яким почуттям тебе спом'януть? Кажуть, що інстинкт смерті є нібто визначальним у житті людини. Нібто все диктує страх перед невідомістю, перед тайною зникнення... Та чи так це насправді? Чи не більше мусить лякати живущого те, що проіснувати він може марно, безцільно, пройти дорогу життя людиною-авоською, відцвісти свої весни пустоцвітом? Так у чому все-таки він, «конечний зміст всієї мудрості земної?» Як бути справжнім? Як досконалитись? Як маеш повестись, щоб відчути себе перед лицем всесвіту справді вінцем природи? Ось перед тобою шедевр, поема степового козацького зодчества. Є ритми свої в споруді собору, є вільний політ натхнення, любов висока... Чи створиш ти щось рівне цьому, щось краще за це? В чому твоя душаувічнить себе, де вони, поеми твої? Каже Вірунъка, що дівчата божеволіють в такі ночі від кохання... А де ж та, ради якої ти збожеволів би, зустрівши її на своєму життєвім шляху, де та, яку оспівав би? Відомо, що кохання виникло на пізній стадії розвитку людства, торгом потім стало, ну, а далі? Розвиватиметься, напевно ж, у бік прекрасного, а не потворного... Чисте, святе це почуття завжди зостанеться найвищою піснею і життя, й мистецтва... Тільки де ж вона, твоя ще не виспівана пісня?

Мовчить собор. Щоразу перед ним Баглай почуває якийсь дивний смуток і щось навіть тривожне. Собор ніби має в собі щось від стихії, навіває щось таке ж велике, як навівають на людину степ, або ескадри хмар перед бурі, або окутані вічними димами чорні індустрійні бастіони заводів. Німотна музика собору, музика отих гармонійно піднятих у небо бань-куполів – вона для тебе реально існує, ти здатен її чути, хоча інші, здається, до неї глухі. Не злопам'ятна Зачіплянка, та все ж, мабуть, важко забути, чим був колись цей собор, найбільший, найпишніший в епархії. І праведників, і грішників – усіх він еднав. Пузаті попи ставали тут ще пузатішими, церковні старости, стрижени під горщик, намашені оливою, бряжчали горами мідяків на таріллі, злодіювали, наживалися на свічках, шахраї підрядчики одним махом відкуповувались тут від гріхів, старці та старчихи вмиралі на папертях, а нещасним калікам, що звідусіль тяглися сюди, щоб зцілитися, добутися чуда, далеко не завжди вдавалось того чуда зазнати... Горіли свічки, з розмашистих кадил пахощами ладану обдавало людей,

сяяли в рушниках ікони, півча – аж розлягався собор – переливалася райськими голосами, виспівуючи людям небесне, вічне блаженство, а після відправ знову іх викидало із небес у реальний жорстокий світ хижакства, здирства, нестатків, світ бельгійських заводчиків і «рідних» мордатих стражників, получок і забастовок, пиятик і бійок до крові... Але це відійшло, розтануло разом із ладannimi димами, зостався для студента тільки оцей довершений архітектурний витвір, оця симфонія пластики. Невже знесь? Вірунъка заспокоює, нема нібито причин зносити... Та якщо вже взялись за нього, якщо став він комусь на заваді, то причину знайдуть... Ох, важко буде встояти йому!.. А нащадки ж прийдуть, спитають колись: ану, якими ви були? Що збудували? Що зруйнували? Чим ваш дух трепетав?

II

Шаленіють зенітки, в небі свист і виття, блиск літаків і сонце кудлате, сліпучо-сліпе, як вибух. Сили війни зчепилися на переправах, Дніпро кипить, береги здригаються від бомбових ударів.

Тужно, кінецьсвітньо горять заводи.

У садках робітничих передмість звалища боеприпасів, кучугури снарядних ящиків, вони теж горять, снаряди вибухають, самі себе вистрілюють, свистять урізnobіч.

Спека бою важко плаває по садках обчуhrаних; падає сажа.

Чадіє все.

І серед цього пекла, в учаділому, розчахнутому світі, в окопчику серед соняшників золоточолих раптом запищало.

Солдат саме пробігав побіля окопчика – лице заюшене кров'ю, і рука його перебита бовтається, теж уся у свіжій крові... Все ж він, оглушений боем, палаючий кров'ю, почув той писк і зупинився над окопом, над породіллею. І дитя її новонароджене, тільки оченята розкліпивши, в подиві безтямності вперше

побачило цей світ, побачило його в суцільнім кривавищі: заюшene солдатське лице, нависнувши над окопом, горіло кров'ю й розплি�валося все небо, все в небі кипіло червоним, курилось у димах, і сонце було в ореолі крові. Таким було перше враження новонародженого, перші карби, що ляжуть десь у надрах його підсвідомості.

- Скажіть там, гукніть кого-небудь... – долинуло з окопу змучене, материнське.

Боець стояв ошелешений, забувши, що й сам він стікає кров'ю, не вкладалось, видно, йому в голові, що серед усього цього хаосу нищення можна народитись, здавалося, що тут можна було тільки вмерти. Було неймовірністю, що наперекір цьому несамовитому шалові смерті раптом з'являється із надр небуття, вдирається в ці вибухи, туркоти й чади маленький пагінчик життя. Дивом див було, що те пискляве, рожеве, безпомічне – то і є людина. Мале закричало ще дужче, мовби вражене грізним палаючим вибухом всесвіту, тим криком немовляти з окопу мовби сама земля бунтувалася проти цього кінецьсвітнього хаосу з сліпим, моторошним, на скалки розбрязканим сонцем. Був світ – стала безодня руїни й нежиття. Димилися вирви, вириті смердючими бомбами. Валялося свіже гілля, обсічене з листям, з плодами. Підпалені снаряди самі вистрілювались край садка, і чути було, як із шелестомпадають гільзи по городах, кладовищу.

- Гукніть же, гукніть кого-небудь!

Схаменувшись, солдат позадкував від окопчика, шурхнув у соняшники, – услід йому вони якусь хвилю ще похитували золотими лобами.

Кривавий, жевріючий день був, сліпучий полуценень.

Про що думала мати? Може, плакала? Може, почуття винуватості душило її: нащо народила? Нащо в таке содомище пускає життя? Хотіла б, у світ квітів щоб він явився, у світ запахущий, трояндovий, а світ, куди воно вдерлося, ії мале, зустрічає його смородом, вибухами, шаленінням смерті... Мабуть, це недобра прикмета, що дитя в окопі народжене? І що перша людина, яку побачило немовля, постала у крові (ніщо, ніщо так не паленіє, як ополудні людська кров!).

А боець все ж не забув там, видно, погукати. Бо Шпачиха, – це була вона, найгаласливіша на всю Зачіплянку особа, яка в ці дні тільки й торочила всім про

свою полохливість, ойкала та зойкала при кожному гуркоті, – тепер, накульгуючи, пригинцем бігла через огороди серед снарядного свисту, розчавлені помідори чвіркали ій із-під босих ніг, чорні бабині підошви обпікалися на розкиданих всюди ще гарячих гільзах (розвказуватиме пізніше, що, наступаючи на них, вона аж підскакувала...).

Прибігла і заходилась коло породіллі.

– Парубок! – вигукнула, радуючись. – Готуй крижмо, та з тонесенького полотна! Колись, як виросте, може, він цій Шпачисі хоч чарку піднесе. За те, що бабувала. Що пуп зав'язала серед такого страхіття!..

Так з'явився на світ ще один Баглай, нащадок металургів. Оцей самий, що тепер на баглаївському родинному ліжку не вміщається. Під мікроскопом недавно показував матері пилюжинку, невидиму простим оком пилюжинку заводських димів. Глянула мати: ой леле! Каменюка, брила!

– В ній менше двох мікронів, – посміхнувся син. – Таких пилинок безліч, разом вони – хмара... Оцим дихаемо, мамо, таке вдихаемо... Жити серед розкішної природи, на березі однієї з найкрасивіших річок планети і все життя дихати рудним пилом та газом... це нормально, мамо? Легенями фільтрувати – нормально?

– Нормально буде, як повітря очистите, щоб стало таке, як було.

– От-от, саме цього, мамо, й прагнуть кращі уми Зачіплянки...

Здружився Микола з Олексою-механіком, захоплюють на цілий день материн стіл, розкладають креслення та все щось метикують...

– Будуть, мамо, уловлювачі. Такі фільтри поставимо, що й молекула не проскочить.

– Бо знаете, як тепер наше місто називають? – докидає Олекса, що рано облисів, – він хоч і не набагато старший за Миколу, а череп, мов коліно. – Вчора в автобусі почув: місто молодості й сміху... Молодості, тому що до старості дожити в таких димах – це проблема...

- А сміху?

- Бо всі горожани сміються, коли вітер від заводів на Зачіплянку подме. Коли ж, навпаки, димами на місто війне, тоді черга Зачіплянці сміяється...

Спить студент, довгов'язий смаглявець з чорними бровами, усмішка блукає на вишнево-пришерхлих губах. Сниться, може, йому котрась із тих, що на спартакіадах із стрічками та з обручами вигинаються, - він і сам готується до спартакіади. Чи, може, уві сні бачить місто своє без сажі, без хмаровища рудих заводських димів, що, мабуть, повернуть сьогодні на Зачіплянку, окутають її, - он уже «лісичі хвости» азотнотукового розпушують в цей бік...

А крізь виноградне листя веранди сонце сходить росяно, червоно. Мати, готовучи сніданок, мимоволі задивилась на ранкове світило: нічого кращого в світі за схід сонця! Даровано людині, щоб дивилась, а, мабуть, не надивишся й до останнього подиху... Сина будити мати не зважується, пізно ліг, хай ще поспить, однаке будильник виявився рішучішим за матір, загаркотів зненацька так, що Микола скочився спрожогу, як опечений. «Доброго ранку, мамо!» - гукнув матері весело, скочив мерщій у свій спортивний темно-синій трикотаж і гайнув із хати: перед тим як засісти за ватмани та рейсфедери, він мусить ще пробігтися для зарядки, обкружляти кілька разів довкола озеречка, він робить це за будь-якої погоди.

Бігти Миколі до саги мимо Ягорової хати, мимо солом'яної дідової фортеці. Чудом збереглася тут ця старосвітчина між шиферами, між шлаковими будинками зачіплянців. Як залишок іншої епохи сприймається цей насуплений стріхою, з пожолобленими стінами, з глиняною призьбою, ніби ще запорозьких часів зимівник. Невідомо, коли хата востаннє і вкривалася, солома вляглася, спресована часом у монолітну масу, позеленену де-не-де мохом, увінчану по гребеню міцними гуцирями очеретяних снопів. Хата допотопна, вікна покосились, а віконниці, проте, новісінькі, голубі, так само й паркан від вулиці голубий, з червоними вкраїлинами-візерунками. Після смерті Ягорихи ніхто цієї хати не чепурив, стояла дощами оббита, бо хоч Катратий ніякого діла не цурався, однак вважав, що братися йому за щітку й самому білити хату незручно, жіноча це, мовляв, робота. І ось за скільки часу вперше цими днями повеселішала хата - свіжопобілена стоїть, і хлівчик до половини побілений, відро з глиною і щітку залишено біля «козлів», а самої білільниці не видно. Ні діда, ні білільниці, лише моторчик «Кама» біля колодязя туркоче, вода з шланга булькає - сама собі поливає полуниці. Де ж та, що вчора поливала? Кінець садиби в Ягора ще збереглась левада, там сіна копичка, очерету кущ і жита смужка, про яке він

каже: «Житечко».

Нікого, однаке, й там, ніде не майнє дівоча постать. А може, й зовсім уже попрощалася з Катратим його модода родичка? Погостювала, побілила хату та й знову подалася туди, звідки з'явилась, і може статися, що ніколи ти більше ії й не зустрінеш, не віднайдеш ніде оту дивну сумовиту задуму зеленавих очей.

Відчув, як одразу падає настрій. Не загледів смаглявки в дворі, і вже смуток тебе облягає, – ні, так не годиться, юначе-бурлаче. Згадай, скільки сам радив друзям – не піддаватися настроям. Та й взагалі – які в тебе підстави для претензій? Побачення вона тобі призначила, чи що? Може, дівчина в іншого до нестями закохана, в якого-небудь тракториста або серцеїда завклубу, а ти для неї величина безконечно мала. Так, але чому ж тоді в душі застрияла? Оця таїна першого зацікавлення, першого збурення почуттів – як вона зароджується? Чому не якийсь інший, а саме цей тип людини привабив, запав тобі в душу?

На сазі між осокою наче пеньок здоровенний темніє: то Ягор Катратий сидить у човні, терпляче вичікує своїх окунців та карасів. Навесні під час розливу, коли дніпровська вода поміж кучугурами добиралася аж сюди, до самої саги, Катратий рівчачки струмочкам прокопував, травичку зелену пригортав, заманюючи весняну воду та рибу в сагу. «Ну-бо, ідіть, ідіть, щучки й коропи», – примовляв. А воно як пішло – в одну ніч вода аж під вікнами стала в Яора. Сміялася тоді Зачіплянка: «Ну, накликали, дядьку Ягоре, коропів? У самі вікна заглядають?»

Відмовчувався на жарти. І зараз мовчки ловить те, що не ловиться. На плечах жилетка якась зашмульгана, червону латку видно на спині, голова старого геть сховалася під повстяним розтovченім капелюхом з отих бувальців-капелюхів, що іх доношують, вийшовши на пенсію, заводські горнові. Залом и? на такому капелюсі крило бравіше, ввіткни зверху пір'їну, і міг би ним вимахувати який-небудь середньовічний кабальєро, церемонно вітаючи десь на вулицях Верони або Сарагоси своїх середньовічних дам... Не видно обличчя з-під капелюха, звисає з-під нього тільки великий, картоплиною, Ягорів ніс, червоний, аж синій. Старий сердиться, коли натякають, від чого те посиніння: не від чарки посинів, а від полум'я печі! Хто ж має сумнів – стань на горно, вік постій, тоді переконаєшся, від чого носи в горнових синіють... Коли не клює, діда краще не чіпай, пробігай мимо нього так, ніби й не помічаеш. Для балачок із Катратим вибирай зручніший час, коли він не буде поглинуть оцим своїм ловецьким заняттям, котре великих, правда, втіх йому не віщує, бо карасі тут грамотні,

знають, як ім повестись. А щоб розворушити Ягора на розмову, на дискусію, треба особливої атмосфери, буває це найчастіше після чарки, отоді вам, теперішнім, старий розповість, що означало бути металургом в його часи, яку треба було міць мати в хребті, щоб з-поміж тих, які сотнями валяються на біржі праці, саме тебе відібрали на завод у гвардію каталів. Бути каталем не кожному випадало, тільки перші кремезняки туди потрапляли... Кілька років ганяєш вагонетку, і аж після того візьмуть тебе на горно, тобто до печі, до святої святих. Зараз ви йдете на завод, наче в кіно, іди собі навіть у краватці, бо кожному з вас там шухлядки до послуг (одна для чистого, друга для брудного), після роботи стаєш під душ, освіжився, перевдягнувся. А ми тоді вмивались як? Із канави під домною! Як ужаришся, під фурми голову підставиш, обіллешся і, мокрий весь, знов до роботи... Людно було тоді на домнах, бо все вручну, по-дідівському. Льотка[7 - Отвір у доменній печі, через який випускають метал або шлак.] якщо зачавуниться, то біда! Шість чоловік беремось і «бараном» таранимо, б'емо, довбнем, аж іскри з очей сиплються, доки лом стальний заганяємо, щоб льотку проломити. Бо ж лабораторіями нас не балували... Це тепер голос лаборантки на робочому місці в себе почуеш, вона тобі по селектору з лабораторії передастъ, що ти там зварив... Декотрі пробують ще й улещувати лаборанток, дай, мовляв, той аналіз, що треба, а вона йому ні! Одержуй, що е! Душею кривити не стану... Тепер ти, поки останній ківш набереш, з першого вже аналіз маєш, а тоді все на око, на око. Зате ж очі були! Тільки гляну – по скалках, по відтінках, по чомусь невловимому скажу тобі з точністю до тисячних долів! Майстри були, секрети свої знали. Ізот Лобода було сокиру як зробить – нічим ії не пощербиш, бритву треба – він тобі й бритву утне, кращу, ніж золлінгенівська[8 - Бритва німецької фірми «Sollingen»]... Спитаєш його – як, а він тільки усмішкою вус торкне: гартував ії, каже, в кислому молоці, а наводив цибулею... А ви? – пошле Ягор на молодих свою примружену зневагу. – Де ваша мудрість? Наші печі хай куріли, але ж побожому, а після вашого кисневого дуття вдвічі більше кушпелити стали. Дим отой, червоний, залізний, то ж ваш? І коксохімівський смердючий... І азотнотуковий, що й листя на деревах від нього жовтіє... Ваші це все, ваші вдосконалення, так само як і води з кислотами, що від них риба в Дніпрі одразу пузом дотори... По двадцять та по тридцять тисяч відвалюють, а що з того? Кому той штраф дошкуляє? З одної державної кишені вийняв, у другу поклав... Димів більшає, Дніпро брудните, від гуркоту машин глухнете!.. Правда, дбаючи про людину, заводські гудки відмінили. А я вас питаю: навіщо? Може, мені без гудка сумно? Гудок – то ж була пісня заводська!..

Оббігши тричі круг саги, круг непорушного Ягорового капелюха в осоці, повертається додому студент; Ягорове подвір'я порожнє, щітка в глині стирчить, як і раніш, ніким не торканана, і душу хлопцеві опікає смуток якоїсь гіркої

непоправної втрати.

Ранок вітряний, буйний, від заводів західний вітер жене розпушані дими, небо южить, сонце над садками не такої ясності, як учора. Іван, ідучи в Індію, жартував: «Вернусь – мабуть, не впізнаю Зачіплянки, ніякого диму нізвідкіль, скрізь Миколині фільтроустановки побачу з мідною табличкою: “Зроблено в Зачіплянці...”».

Поки що ж дими димлять у реальності, а фільтри існують у мріях ентузіастів. Микола вважає, що легше винайти, аніж впровадити. Скільки пропонували різних способів фільтрування, скільки тих проектів, навіть схвалених, лежать по шухлядах, канцелярську пилку вловлюють... Директорові ці фільтри в печінках, дайте йому щось простіше, дешевше, а поки що він давитиме вас димом, сотні тонн залізної пилюки викидатиме на місто, і сам нею дихатиме також. І все тільки тому, що газовловлювачі нібіто не дають видимої вигоди виробництву. Якби хоч якоюсь часткою процента позначались на плані – давно б він іх увів! А так труйтесь! І сам труйтимусь, рудим пилом та сажею засиплю ваші акації, смородом «Коксохіму» переб'ю аромати іхні, бо мені не до лірики, мені б тільки швидше! Догнати запорожців, перегнати «Азовсталь»[9 - Підприємство в Маріуполі.], доповісти, відрапортувати – в цьому смисл моого буття!..

Вдома, на веранді над склянкою чаю сидить Олекса-механік, скаржиться старій Баглаїсі.

- Ніколи не думав, що стільки в нас крутіїв. Та ще крутіїв такої високої кваліфікації. Свободу дав мені наш директор, на два тижні, товаришу механік, увільняю тебе: бери машину, ганяй, скільки треба, тільки доведи до кінця ту справу з відстійником, бо ще одної комісії ждемо. Зубами взявся я за це діло. Кинувся по установах, у всіх кабінетах пороги пообшивав, усі дозволи одержав, зсталося ніби найпростіше: поїхати в приміський радгосп, щоб конкретно вказали місце, де нам дозволяється збудувати свій заводський відстійник. Отже, до директора радгоспу, до шанованого на всю область Героя Соціалістичної Праці товариша Бублика. І оце три дні до нього іжджу, три дні ганяюсь за ним по всіх полях і не можу впіймати. Невловимий, як дим!

- Він просто ховається від тебе, – каже Микола, присідаючи до сніданку. – В того Бублика свої міркування: про що йому з тобою, варваром, говорити? Навіщо йому твоїм смердючим відстійником поганити квітучі поля?

- А в нього вони справді квітучі, - згоджується механік. - Самого маку плантація... Невже навмисне водить мене за носа?

- І дає зрозуміти в такий спосіб: робіть, товариші, замкнутий цикл! Смокчете прозорої з Дніпра дедалі більше, а що повертаєте природі? Отруту!.. Потоки мертвих агресивних вод!

- Hi, Бублика неодмінно мушу зловити, - каже Миколин друг. - Завтра поїду до нього о четвертій ранку. Чатуватиму біля двору ще до схід сонця. Будь-що видобуду з того Бублика його вирішальний підпис!..

- Паперів усяких розвелося - людей живих бюрократи топлять, - каже Баглаїха. - Нашу Ткаченчиху скільки ось мордують за папірець, мабуть, до суду дійде... І тільки через те, що миші ій три роки трудового стажу з'или!

- Мамо, досить критики, не очорнююте нашу світлу епоху, - зводить брови Микола. - Звільняйте нам стіл для цілком позитивної діяльності...

Засядуть вони за столом на цілі години. Не раз, упершись поглядом у розгорнуте креслення, механік пошкrebbe свій голий загорілий череп, не раз і студент у задумі погладить потилицю, шукаючи виходу з якогось глухого кута. А садки блищають мускулясто гіллям, вітер ганятиме іх, і сонце неповним блиском, наче пригашене, блищають у вировищі заюженого неба. Перерву зроблять собі зачіплянські Едісони, коли згаласує вуличка дзвінкими дитячими голосами:

- Гляньте! Он вони!

Обидва - і Олекса-механік, і Баглаенко молодий - повискають з хати на дитяче алалакання і теж стануть дивитись у бік собору, в небо, де високо вгорі, в буро-оранжевій хмарі коксохімівських димів, сліпучо зблискують чиєсь, мабуть, Пррапірного-прокатника, голуби. Хтось іх там ганяє, хлопці чи сам господар, підіймає обережно іх над собором, над валування важких димів, щоб там, у понадхмар'ї, на чистих висотах, добули розумні птахи собі свіжого повітря ковток. Звідусіль усім селищам видно, як птахи то згаснуть, то знову виринуту у тій буро-оранжевій повені і, мов рибки, трепещуть у ній, ледь помітно набираючи висоту. Вже ось іх нема, розтанули, зникли, а по якійсь хвилі знов засрібляться, схожі на біленьке листячко, розвіяні вітром у тій буро-червоній хмарі. Задер голову Баглай, стежить, як поволі, але вперто підіймаються голуби над собором,

як наче і собор витягують за собою, круг за кругом тягнуть у небо разом з його банями та шпиллями, виводячи над цим видимим ще свій, якийсь вищий, невидимий собор.

Не байдужа Зачіплянка до такого видовища: навіть хто в нічній був, і той, розбуджений алалаканням голуб'ятників, вичваляє на подвір'я і ще заспано стане дивитися на ту неприродно оранжеву коксохімівську хмару, крізь яку поволі пробиваються вгору білосніжні голуби Праріного. Все глибше у височінь, щоб хоч там чистого, без ангідридів, повітря ковтнути...

Стоїть на подвір'ї серед збудженої малечі Баглай-студент, погляд невідривно там, у високості над собором, де птахи, мов янголи, то згаснуть у коксохімівській хмарі, то знову сріблясто затріпочутуться, збліснутуть... і весь час хлопець почуває ніби чийсь погляд на собі. Задивлений у небо, спустившись на землю, міг би зрештою й помітити, як двое по-дівочому зірких небайдужих очей потайки стежать за ним з гущавини Ягорових джунглів.

III

Цей старовинний, ще козацьких часів, собор, був він од Єльки в дитинстві захований обріем Вовчугів, хоч навшпиньки стань, ніколи не видно його повністю. Бачила зі степу лише вершечки, голубі його маківки.

Пасе, бувало, дівча телят біля своєї драної ферми, блукає з ними по рудих, спалених сонцем балках, де тільки будяки, мов кактуси дикі десь у мексіканській пустелі, а зійдеш на пагорб - і перед тобою в далечі, за маревом сонця, блакитнє оте високе, вершечок мрії дитячої. Блакитні планети твого дитинства.

Мати розповідала, як ще дівчиною ходила до собору на богомілля, босими йшли, берегли взувачку і лише там взувалися, перед порогом, перш ніж ступити до того храму святої краси...

Єлька при фермі й виростала. Батька не знала зовсім: як фронт переходив, нібито прижито було її від солдата безіменного. Росла, не знаючи, що то воно таке батьківська ласка. Та й чи багато хто її знав із Єльчиних ровесниць? Мати

працювала на постійній, свинаркою. Літо й зиму, будень чи свято, із світку й до ночі тільки приплоди, опороси, запарки, комбікорм... І Єлька-Оленка весь час біля неї, у колі цих інтересів. Навіть як до школи пішла, то й тоді весь позашкільний її час минав на фермі, тут були ії Еллади та Вавилони.

Бо треба ж було якось жити! Серед повоєнних нестатків нікому не було легко, а як уже тій безмужній матері-одиначці, що не вміла з правління вимагати, вміла тільки працювати чорно! Інша хоч викричить своє право, вибанітує бригадира, а голос Єльчиної матері звичний був тільки просити. І то ще добре, як пообіцяє бригадир гарбу соломи на зиму, але навіть обіцяного не завжди діждешся, бо він по-своєму перекрутить, бо влада його тут більша, ніж у римського цезаря. Що хоче, те й зробить. Не поставиш могорича – не буде й соломи, хай хоч і вода в хаті замерзає. Бери тоді, як стемніє, мотузок та з матір'ю покрадьки в поле, до скирти. Отак мимоволі ще й злодійкою станеш, самі тебе такою зроблять. Смичеш похапцем, озираєшся, серце з грудей вискачує. Нав'ючені в'язанками, йдуть потім, спотикаючись, від скирти, аж до землі іх та солома гне. Нема людини – сама купа соломи по засніженім полю сунеться!

Задичавленою, відлюдкуватою росла. А коли підросла, то й бригадири стали помічати:

– Гарне ж дівча росте!

Після високого синього літа небо осені обвалюється на степи важкою мрякою, туманами, і нема більше вдалині твого ясного собору, нема й далини, маленьким стає світ. Вечори довгі, темрява навколо непроглядна, в корівнику «летючими мишами» світять, дарма що металеві щогли високовольтної над самою фермою гудуть.

Одного дня з'явився на фермі приїжджий агітатор з портфелем, блідолицій, в кепчині, в червонім картатім кашнє.

– Як тут у вас, дівчата? Кіно буває? – бадьоро опитував.

– Та бува.

– Оплати досить?

- Та досить.

- То чого ж вам ще не вистачає? – допитувався з щирим подивом.

А Галька-переросток, що майже й надію втратила на заміжжя, тихо йому, зніяковіло:

- Хлопців...

Пирснули разом усі, посміялись, а воно ж і не до сміху, бо хлопців і справді в селі мало позоставалось – той у ремісниче пішов, той в армію, той на новобудови подавсь.

Спитав потім ще, чи річка в них є, щоб улітку можна було приїхати, загоріти, як вони. І хоч річки в них не було, одна з старших свинарок відповіла:

- Приїздіть, загорите... Ми вік тут загоряємо.

Гість не образився, лагідно сказав ім:

- Приходьте, дівчата, увечері до клубу, лекцію читатиму, – і довше, ніж на інших, затримав свій погляд на Єльці. Здалося ій, що насамперед ії це запрошення стосувалось, саме ії він кликав до клубу. Очі мав якісь водянисті, а так нічого: молодий, непоганий собою, симпатичний в отім яскравім кашне.

- Про що ж лекція? – шаріючись, запитала Єлька.

- О, в мене тема особлива: кохання. «Любовь – не вздохи на скамейке...» Чули? Ну, і так далі. Приходьте, не пошкодуєте.

Увечері дівчата були в клубі. Всі фермівські гуртом так і посідали попереду, щоб нічого не пропустити. Незабаром і він вийшов на фанерну трибуну з своїм пузатим портфелем. Помітивши Єльку, всміхнувся ій, став розкладати папери. Сама не знає, чого вона так хвилювалась. Ждала ніби якогось відкриття, сподівалась почути слова, до того не чуті, особливі, і все не зводила очей з його білого чола, з його яскравого кашне. Мусив він сказати ті слова, призначувані, може, найперше ій, такі, що сколихнули б душу! І він почав. Клуб у Вовчугах

маленький, тісний, з глиняною поколупаною долівкою, з низькою стелею... Тут говори хоч і пошепки, тебе почують, а він з тієї трибуни раптом почав кричати. Наче зовсім глухі люди перед ним сидять або й зовсім людей нема, сама пустеча. Розмахував руками, упивався своїм голосом, який то спадав завчено, то верескливо ліз кудись угору, – ось-ось пустить півня! Єлька і слів його не чула, ій аж мурашки бігали по тілу від його фальшивих нот, все боялась, що він таки на півня зірветься, і жарко ставало від пекучого сорому за той верескучий крик, соромно перед дівчатами, перед людьми. «Ну навіщо ти так кричиш? – аж благала його в душі. – Хіба можна так... про кохання?» Хотілося затулити вуха, втекти, та все ж пересилила себе, досиділа, поки він докричав свою лекцію до кінця. Нічогісінько не запам'яталось, всі слова просковзнули десь мимо розуму й серця.

Коли розходились, він наздогнав її надворі, пішов поруч, ждав від неї, мабуть, похвали, потім сам запитав:

– Ну як?

А вона йшла мовчки, похнюплена. Молодий лектор по-своєму витлумачив її мовчанку, він, видно, був певен, що зажив сьогодні успіху, почувався збуджено, став розповідати Єльці, скільки праці доклав він, готовуши свою лекцію, гори літератури перелопатив, самих лише цитат навибирав більше двохсот! Але й не шкодує, користь наявна, адже з-поміж лекцій на інші теми ця збирає щоразу найбільшу аудиторію. Тут не скажеш, що матеріал сухий, нудний, нікому не цікавий. Тема кохання кожного розворушить!

«Бідолашний, – думала Єлька в присмутку, – стільки трудитись, і все намарне. Старається, вчить людей кохати, а сам... чи ти кохав коли-небудь? І чи тебе кохали?»

Лектор провів її до двору, ще й тут балакучо розповідав про неспокійне своє кочове життя, про степові розбагнучені дороги і як його десь у «глибинці» трактором витягали, бо люди скрізь хочуть послухати про любов, про дружбу й кохання...

«І це ти по всіх клубах так репетуеш?» – невідступно муляло Єльці, яка ще й досі не позбулася почуття сорому за нього.

Мжичило того вечора, лектор підняв комір мерзлякувато, проте розставатися не спішив. Сам призвався, що нікого в житті ще не кохав, вона таки вгадала.

– ГоряТЬ, палаЮТЬ, на стіни деруться від переживанЬ... ви вірите в це? – весело запитував Єльку.

І, не діждавшись відповіді, почав щось про людей атомного віку, про іхню потребу знайти якусь бодай тимчасову втіху, забуття, про бажання сучасних жити під наркозом краси.

Дізнавшись, що перед ним ще школлярка, хоча й старшокласниця, він сказав ій комплімент:

– Але ж ви зовсім сформована! Дівчина такої яскравої вроди... Я вас там на фермі одразу запримітив. – І без усякого вагання перейшов на «ти»: – В тебе краса. Дай напитися твоєї краси!

Наблизившись, спробував її обійняти. Грубо, негарно якось вийшло, як і в отих розбалуваних дівчачою увагою механізаторів, що сп'яну лізуть до кожної з обіймами. Вона його відштовхнула, сердито, різко, обома руками:

– Гетьте! Спершу самі навчіться кохати, а тоді вчіть інших! Відтоді й не бачила більше ні його, ні його півнячого кашне.

Їй хотілося кохання, але ж хіба це було воно, оте повите таіною, всемогутне почуття? Почувала жагу зустріти когось, хто на дівочий твій поклик відповів би співом серця, пристрастю на пристрасть, хто відкрив би поезію зоряних ночей степових, з ким зазнала б щасливого шаленства близькості... Певне, з таким і ці тумани не були б сліпі, і невилазні шляхи не були б болотом, і не здавалась би тобі затяжкою твоя завжденна праця.

Хто ж він міг бути, ії суджений? Отой шалапутний шофер радгоспівський, що машиною ганявся за нею по степу та фарами світив? А як занесло його в яругу, він і звідти став угору світити, дівчата сміялись на фермі:

– Глянь, Єлько, він уже тебе на небі шукає. В космосі!

Знала, що подобалась ще одному дженджуристому хлопцеві, з механізаторів, чи не найвродливішому з тих розбалуваних дівчатами, – восени його забрали в армію. Якось одержала від нього листа: «Січеслав служить какось непривично, трудно звикать, що тобою командують, та все привикненця, пайка хватает, наїдається повнотью, так що на здоров'я не скаржусь, плюс до цього ще й рижим, і фіззарядка теж здоров'я дасть...» І це він писав ій, яка перечитала всіх поетів у бібліотеці, захлинаючись читала листи пушкінської ніжності і потім ночами не могла заснути від хвилювання, від різних своїх фантазій... А він «какось» там наїдається! Проводжала – красень був, танцював як! А зараз тільки й пише, що гладшає. Уявила гладким, розмордатілим, і цей уявний – гладкий, самовдоволений – вже не торкав душу, був Єльці майже чужий. Відштовхувала Єльку навіть його жахлива граматика, отої його «рижим», що заслуговував двійки, а надто ж оте «какось», то це був саме той випадок! Вона йому й словом не відповіла.

Незабаром змінили іхнього завфермою, що зовсім пропився та ще сп'яну розпатякував на фермі вечорами про стирання різниці між містом і селом і який він спосіб пропонує для цього... «Хочете знати який? Затемнити міста!» А що він теревенив це в той час, коли іхню ферму взялися нарешті електрифікувати, то провина його тільки побільшилась, і ніхто за нього не заступився: не стало – і все. Дівчата теж не шкодували: байдужісінський був до них. На людей крізь коров'ячі роги дивився...

Замість затемнювача-пропияки прислали на ферму молодшого, завзятого, з іншоїдалекої бригади. Поставили завідувати фермою, а що раніше був бригадиром, то так серед дівчат і зсталось йому ім'я: бригадир. Цей виявився куди дбайливішим за свого попередника, домігся перед правлінням для дівчат нових куфайок та чобіт гумових, щоб у грязюці не тонули, радіо з'явилося, і надої збільшилися, бо встановив нові раціони і макухи десь трохи роздобув. Дівчат забезпечив брошурками по тваринництву – сам він у технікумі вчився заочно, або, як він казав жартома, «позаглазно». На відміну від свого попередника, думкою доярок не нехтував, радився з ними, як збільшити надої молока. Разом обдумували це, вишукували способів, і одна із старших віком доярок навіть запропонувала вдатись до... зоряної води! Тобто такої, що ніч простояла в дійниці при зорях. Є ж бо, мовляв, таке народне повір'я: коли корова «присушує», дae мало молока, то набирають води в дійницю, ставлять ясної ночі під зорями, хай простоїть так цілу ніч, а тоді корову напувай тією зоряною водою...

- До зоряної води ще й макухи треба, - злегка висміяв пропозицію бригадир. - І я вам гарантую: макуха буде!

Пообіцяв, що й комбіорму виб'є. Показував на далекі маківки собору:

- Бачите? Отам повен собор комбіорму! Якби наше керівництво не спало, давно б уже мали наряд...

До Єльки бригадир ставився з явною доброзичливістю: зовсім юна доярка, треба ж підтримати! Коли одна з доярок захворіла і довелось розподілити її групу корів, бригадир віддав Єльці рекордистку Княгиню, що було неабиякою честю, ще й пояснив свої наміри:

- На виставку Княгиню готоватимем! Як добуду кормів, окремо її поставимо, умови створимо, в Москву Княгиня твоя поїде! І ти з нею, Єльцю!..

Веселішим стало Єльчине життя на фермі. І ходила тепер легко, якось з підлетом, в усмішці, у руках з'явилося щось ластів'яче, і нерідко можна було почути, як Єлька насамоті наспівеу десь у тамбурі, набираючи січку коровам.

Владою своєю новий бригадир не зловживав, з ним можна було сперечатись, жартувати, дівчата при ньому відчули себе вільніше. Дуже боявся, правда, своеї ревнивої Варки і признавався одверто:

- Три зла не можу терпіти в житті: лютого бугая, стограмового трудодня і ревнивої жінки.

Вона в нього була таки ревнююча, не раз прибігала на ферму, тіпаючись від підозр, вистежувала, шпигувала, особливо коли йому доводилося зоставатись на ніч чергувати під час отелення. А він, маючи вдачу веселу, був і справді охочий пожиравати, пощипати дівчат, покачати їх у тамбурі на соломі. І найчастіше в соломі чомусь опинялася Єлька, і що ж такого в цих жартах? Їй, розсмішенній, палаючій, це навіть подобалось. На іншого, може, образилась би, а тут тільки ляща та звивалася, коли цупкорукий бригадир з купи дівчат саме її вихапував лоскітно:

- Ану, що це тут у пазусі за кавунцята!

Навесні Єльку спіткало тяжке горе: матір у глинищі привалило. Відкопали, та пізно. Одразу зосталась дочка круглою сиротою. На похорон приїздив дядько Ягор, материн брат, заводчанин, про якого мати якщо бувало й заговорювала іноді, то майже пошепки, бо тільки так годилося згадувати дядькову молодість, що губилася десь у Гуляйполі. Від'їжджаючи, цей малознайомий родич запитав Єльку, чи не має наміру вона з часом перекочувати до міста, і хоч вона ще не думала над цим, дядько Ягор зауважив, про всякий випадок, що хата його для неї завжди відкрита.

В дні, коли вона переживала тугу за матір'ю і світ був немилий, вперше Єлька посправжньому оцінила вірність подруг, що приходили до неї ночувати, ділили її самотність, і ставлення бригадирове оцінила, який був тепер ще уважніший до осиротілої дівчини. Сам привіз соломи, хоч вона й не просила. Повернулась увечері, а солома вже серед двору: бери, топи...

Школу Єльці довелося кинути, бо якщо досі була тільки помічницею матері, то відтепер мусила про все дбати сама.

– Переб'ешся, перебудеш, а далі в технікум, на заочний влаштуємо, – заспокоював бригадир. – Всі ходи й виходи мені там відомі, допоможу.

Якось цілим гуртом поїхали до міста одержувати комбіорм. День був вітряний, небо де-не-де проглядало серед хмар блакитними березневими вікнами. Відчутно повертало на весну. Земля відтанула, голі посадки серед чорних полів буйнились, гнули-ламали іх пружисті степові вітри. Гнали вітрами з півдня, проте ще холодно було, дівчата в чоботях та куфайках щулились, затиснувши між собою бригадира, закривались од вітру цупким брезентом. Везли ще й картоплю на базар, насипом насипану в кузові, на ній і сиділи. Машина перевальки йшла по розбитих коліях, ледве повзла, і лише коли вибралися з черноземлі на бруківку, дорога аж засвистіла. І ті березневі вікна одразу ніби побільшали, блакитніли в небі якось вільно, післязимово, нагадуючи, що весна не за горами. Задумливо дивились дівчата, як попереду іхньої тритонки помчав щодуху інший якийсь студебекер, повен людей, що сиділи у відкритому кузові щільно, плечем до плеча, мов солдати.

– Дівчата, польова пошта попереду!

Коли ж наблизилися, виявилось, що зовсім не хлопці то з польової пошти, а сірі газові балони вишикувались у кузові тісно, один біля одного!

– Оце, мабуть, наші женихи, – гіркувато пожартувала тоді Галька-переросток.

Де-не-де вишкі було видно по степу – закладались перші шахти Західного Донбасу, що вже аж сюди насувається. Бригадир зауважив, що хлопці після армії тепер більше на шахти йдуть, і Катря Степанишина, в якої щоки завжди горять, сказала, що з осені теж гайне на шахти, годі з неї, мовляв, цього вашого колгоспу, та ще й відсталого – найзанехаяніший, мабуть, в області! Бригадир був ніби аж стурбований Катрініми нахвалками, став відговорювати Катрю від ії наміру, запевняв, що він кров з носа, а ферму на той рік повністю механізує, буде, мовляв, ще й у них кореспондентів та різних делегацій, що іх тепер возять тільки туди, де Герої. Говорив про переваги хліборобської праці, про цілі дні на свіжім повітрі, нагадав, що й Лев Толстой колись за плугом ходив.

– Толстой хай собі як хоче, – відрізала Катря, – а я буду на шахтах!

І, закутавшись хусткою по самі очі, замовкла.

Склад комбікорму був якраз у тому козацькому соборі, що його ще здалеку видно, коли під'їди до заводських селищ. Спершу побували на центральнім ринку, з картоплею спродались без загаяння, а проте, коли під'їхали до собору одержувати комбікорм, то на дверях висів замок, хоч до кінця робочого дня було ще далеко. Кладовщика не знали де й шукати. З'явився він надвечір, будучи добре під чаркою, сповістив мимохідь, що тільки завтра вранці почне видавати комбікорм, бо зараз у нього, мовляв, ще не все оформлено.

Бригадир, наздогнавши кладовщика, став про щось шепотітися з ним, але наслідків це ніяких не дало, – довелося біля собору й заночувати.

Всього один раз Єлька, ще дитиною, була коло цього собору, тоді тут збиралася базар, – мати якось взяла ії, коли іхала сюди із своїми односельцями продавати соняшникову олію. Ще картки були не відмінені, людям жилося сутужно, Єльці пригадується, як жінка якась ходила по базару і від кожної з тих, що підторговували, збирала «комірне» – по ложці олії.

– На міліціонера, – пояснювала тихо.

Тобто щоб не ганяв, бо олію тоді було заборонено продавати. І жінки не скупилися, давали кожна по повній ложці на того худющого безолійного міліціонера, і був то навіть не хабар, скоріше то була премія за його неформальність і розуміння трудної для всіх пори. Собор тоді вразив Єльку тільки своєю суворістю, холодним і якимось величавим непривіттям. А зараз викликав свою обдертістю щось схоже на співчуття, був чимось близчий до її дитячих мрій, до отих блакитних планет її дитинства.

Грузовик іхній став на ночівлю під акаціями неподалік собору, щоб завтра, коли утвориться черга за комбікором, бути до дверей найближче. Згодом стали прибувати ще машини з нарядами на комбікор, з накушками базарянами; приїжджі розбириали свої корзини та клунки, розходились по заводських родичах ночувати. Єльчині подруги теж цілим гуртом зібралися йти до землячки Вірки із сусідніх Погребищ, степовичка, вона вгадала вийти заміж сюди, – рудий та витрішкуватий ії Іван, а став знатним сталеваром, і Вірунька тепер ох і живе ж! Кликали і Єльку з собою, але вона сказала, що ій е до кого, дядько ж Ягор Катратий десь тут мешкав неподалік: солом'яна хата під сімнадцятим номером. Хоч смеркалося, знайшла в кінці вулички той 17-й... Хвіртка зачинена наглухо, нема господаря вдома, може, й на цілу ніч поіхав куди... Позаглядала Єлька та з тим і повернулася на майдан, до машини.

Бригадир, зрадівши, сказав, що заставляє Єльку стерегти машину, а сам з водієм, в компанії з іншими шоферами, серед яких терся й кладовщик, одразу подався кудись шукати забігайлівки.

Невдовзі в одній із хат селища зринули співи, Єлька впізнала відчайдушний Катрин голос, що вирізнявся дзвінкістю з-поміж інших, і улюблену Катрину пісню впізнала: «Терен, мати, коло хати...» Співали якраз, видно, у хаті тієї щасливої Вірки з Погребищ, що кілька років тому загнуздала тутешнього сталевара Івана Баглая та тепер «ох і живе ж!..» В нову хату восени ввійшла, а мазальниця запрошуvalа все-таки з рідного свого села, цілий тиждень білили ій хороми, рівняли ізсередини стіни та наводили мальовки, бо тут, мовляв, і рівняють не так, і мальовок з півнями не вміють... До жіночих голосів прилучився й чоловічий, загудів улад, добре смикнувші, мабуть, того первака, що дівчата везли землячці нову хату кропити... Закортіло і Єльці бути там, у гурті з усіма, в теплій хаті з мальовками, але стримала себе з якоюсь навіть злістю: дуже тебе ждуть там, у тієї погребищанки, що ні подруга тобі, ні родичка, дуже приємно було б дивитись, як вона тут купається в благополуччі!

Єлька сьогодні чомусь на всіх була зла.

Собор похмуро плив у хмарах вечірніх. Тужливим чимось, навіть тривожним віяло від нього. Ким він вибудуваний? І яким чудом уцілів? І яку душу хтось у нього вклав, що й через віки вона Єльку торкає?..

Двоє якихось проходили поблизу, шарпнули за брезент, думаючи, певне, що в кузові нікого нема, посміялись, постояли біля стовпа, на місці колишньої дзвіниці, де тепер тільки уламок рейки висить. Один чимось ударив по рейці, сказав:

– Який звук нікчемний... Казармений... Звук сірих буднів... Посвистіли, ще посміялись і почвалали далі.

Зовсім споночіло, став накрапати дощ. Єлька глибше забилась під брезент, зібгалась калачиком, щоб швидше зігрітись.

Бригадир та водій грузовика вернулися пізно, принесли оселедців у газеті, пляшку й чорну хлібину.

– Маємо комбікорм, – весело озвався бригадир і запросив Єльку. – Ану, хазяечко, зволь сюди, зараз погріємось... Тримай хліб, тримай посудину!..

Не забули і про неї все-таки.

Грілися в темряві. Розламували хліб руками на шматки, роздирали оселедці, напій у склянки гранчасті наливали, був то ніби якийсь ром, вони його і в темряві точно поділили. Єльку теж умовили випити, ковтнула кілька разів – обпекло, як вогонь. Потім пізніше стала вона догадуватись, що не випадкове, а заздалегідь намислене ними було це вгощання, і про себе думала, що теж не випадково зосталася, хоч і намірів ніяких не мала, ніякої думки не складала наперед, і все ж ніби й передчувалось, як воно буде.

А було так: шофера десь не стало, бригадир, зіщулившись, курив біля машини, собор виступав із темряви неба якось моторошно. Було вже, мабуть, за північ, вітер розгулявся, гуркотів шматом зірваної бляхи десь на соборних верхах. Через якийсь час бригадир теж забрався в кузов, опинився під халабудою брезенту.

- Дозволь до тебе в курінь... Чуеш, який вітрюга... Не замерзати ж мені там...

І заспокоїв, присунувшись:

- Не бійся, не чіпатиму.

І хоч мала б одразу відігнати його, але чомусь не відігнала. І навіть коли почула слова ласки, то теж не обірвала, хотілося ій слухати, було щось довірливе в його скаргах на свою долю, щирість чулася у його співчутті до Єльки, розуміє, мовляв, як ій оце зостатись на світі без матері, самій... Здається, зараз для неї навіть бажаною була його близькість і його довіра, він, видно, вловив Єльчин настрій і ще ближче присунувся, вона відчула міцне тепло його тіла. Гарячі шепоти-благання хвилювали, ласки, ніколи не знані, пробуджували чуттєвість. Вітер шарпав іхню халабуду, брезент лопотів, а вона чула біля себе жагливі, палкі:

- Єлько, раз живемо! Двічі нікому не вдавалось!

Стільки он, мовляв, дівчат-перестарків у селі, ніхто й не гляне! Порозлітались хлопці, дівчатами по селах хоч греблю гати... Про шахти щось гомонів ій, куди вони удвох махнуть... Про щастя, яке треба ловити...

І знову:

- Один раз люди кохаються! Двічі жити ще не вдавалось нікому! Тож не будь така горда! Не бійся! Ти ж сама тепер!.. Вільна! Ніхто тобі не указ!

І таки почувала, що вільна вчинити, як хоче. Може, й справді своє треба ловити, хапати, не відкладаючи на потім? Інші самі ладні йому на шию кинулись, а вона ось таку владу над ним добула, доводить свого бригадира до безтями... Розпалена, вже не відпручувалась, а коли міцний смак поцілунку відчула, міцний та гарячий, здалось, що оце й е воно, оцей хміль і е кохання...

Ніч горіла темрявою. Була вона найтемніша з усіх ночей, ця ніч ії падіння. Не стала вона святом Єльчиного життя. Не принесла ні радості, ні насолоди. Нічого, крім болю.

Вранці пусте було небо, хмари убогі пливли над собором, а вітер улігся, на сході краечок неба холодно, криваво червонів. Двері собору були відчинені: починали видавати комбіорм. Дівчата перегукувалися в соборі, треба було і Єльці бути там, але її чомусь не кликали, не чіпали. І вона не спішила вибиратися з-під брезенту. Голуб темно-сизий, брудний сидів на карнізі собору, викрасовувавсь, водив грудьми. Пташки цівкали в голих деревах. Гілки дерев мокро блищають, зволожені по-весняному. Життя було, воно брало своє, але ця бадьюрість ранку, пробудження весни, ясна смужка світання, і пташиний цівкіт, і веселі голоси в глибині собору – все існувало якось поза нею, все сприймала Єлька тепер ніби зоддалеки, із свого знеможеного, дотла спустошеного світу. Наче повинен був би палити її сором за те, що сталося, вогонь ганьби, гріха, пороку, але й цього якось не відчувала, був тільки тупий біль, відчуття спустошеності та безмежний розлив туги.

Нарешті встала. Треба ж було таки йти, помагати дівчатам набирати того комбіорму. Шофер, що длубався в моторі, обернувся до Єльки, якось негарно осміхаючись оголеністю своєї вивернутої, підсмикнутої вгору заячої губи.

– Як спочивалося, Олено батьківно? – і підморгнув з гидкою інтимністю. – Чи не замерзали під брезентом? Бо я в кабіні замерзав...

Він, виявляється, був у кабіні! Наче ж зникав кудись, а виявляється, був тут... і видно по ньому, по цій нахабній, змовницькій посмішці, що знає геть усе... Ну, тепер знатимуть і всі Вовчуги!

На мить це ошпарило її, потім знов накотилася байдужість. Побрела до собору і, похнюпившись, по очі закутана хусткою, зупинилася біля порога, навпроти навстіж відчинених у соборну сутінь дверей. Не зважувалась переступити поріг. Здавалось, тільки переступить, і станеться щось страшне, земля під нею трісне, все соборне склепіння обвалиться на неї, падшу, осквернену!

А там, усередині, було гомінко, перелунювались веселі голоси. Видно, як Галька-перестарок стоїть біля кучугури комбіорму, тримаючи лантух розкритим, ій хтось насипає, а потім вона раптом задерла голову й ні сіло ні впало дико галаснула догори:

– Ге-е-еї, на високій полонині... – І, засміявшись, сказала: – Оце резонанс!

Ніхто на Єльку наче й уваги не звернув, коли вона, силуючи себе, таки переступила поріг собору, ніхто не запитав, чого запізнилась, чого заспала, ії появу в соборі всі сприйняли нібито навіть байдуже, але в цій байдужості почувалася якась умисність. В соборі було ще холодніше, ніж надворі, пусткою, мишами смерділо. Вікна, де ще позоставались шибки, засновані павутинням, запорошенні дертою. Одразу після війни нібито збирались відкрити в цьому соборі антирелігійний музей із куточком місцевої фауни і флори, але чомусь не вийшло, і лише як спомин про ті наміри опудало плавневого шуліки припадало тепер пилюкою над вітarem та де-не-де зі стін, з-поміж облінялих мадонн, шкірились іклами вовчі та вепрячі морди. Уже й вепрів у плавнях нема, а тут шкіряться... Посеред собору кучугура комбікорму, далі звалені цупкі паперові мішки з суперфосфатом, ще далі, в кутку, обгрізений, темного дерева іконостас з різьбленими гронами та виноградним листям. Колись, кажуть, цей іконостас розпиляли, поділили між музеями, і частина оце й тут зосталась... Все кинуто звалищем, стіни в патьоках, крізь сіре павутиння темно проглядають сердиті якісь святі... Вічні присмерки стоять на кутках собору. Тільки вгорі, у височині центрального купола, було блакитно, як у небі, серед золотих зірок сяюче білів намальований голуб з розкинутими крилами, цілком зберігся й портрет якогось небесного юнака-святого в ясно-червоній одежі... Там не видно було ні пилюки, ні павутиння, там панувало світло небес. Густо-блакитне небо й по ньому золоті зірки! Ніби оглухнувши, забувши про всі комбікорми, стояла Єлька перед собору й дивилася туди, в глибину найвищої з бань, де все ще зосталось, як було при перших майстрах. Та глибину мовби поглинала ії своєю небесністю, всю душу Єльчину втягувала, як вир. Очей не можна було відвести, памо-рочно ставало, як стає, кажуть, людині над безоднею, де почуваєш і острах, і непереборне бажання сягнути... «Я опоганена, мене опоганили, я не смію, не маю тут права стояти!» – волало в ній каяття. І все ж у якомусь заціпенілому напівзабутті стояла перед цього захламленого храму, втопивши погляд у той небесно-блакитний вир підкупольної висоти. Згадалось, як мати іноді так ревно молилася: «Сило небесна, допоможи!..» Чому це зараз тобі згадалось?.. Ясним, не загидженим тільки й зоставсь отою острівець собору вгорі, над Єлькою, чистотою та високістю навіював і на неї чистоту спокути, відчуття провини і подмух якихось непевних надій... Ота краса, що вгорі, – чому вона ій раніш не відкрилася?

– Не думай, що ти в планетарій попала, Єлько! – нарешті окликнули ії. – Годі вистоювати, давай сюди, помагай.

Всі закурені були комбікором, дівчат важко і впізнати, де яка, і коли Єлька теж взялася нагортати в лантух, то крізь куряву бачила тепер тільки запилюжені

чоботи чиось, що тупцювали в дерті біля лантуха.

Потім і його побачила, бригадира. Вперше після ночі з'явився з кладовщиком із якогось закамарка, підійшов ближче, розстебнув піджак, сказав бадьоро:

- Набивайте, набивайте, дівчата, тугіше. Не завжди попадається такий янголячий харч!..

І помітно було, як очі відводить, уникає, щоб не зустрітися з Єлькою поглядом. Коли сміявся, зовсім очі його зникали. Усмішка була, але без очей. Сміється, а вони геть зникають під заборошненими повіками, сліпне людина у своєму сміхові. «І оцей безокий куций человічик, з головою, круто вгрузлою межі плечі, з усміхом блудливим, оце той самий, кому ти вночі в слізах віддалась? Той, що так тебе улещував, що палким своїм белькотанням та співчуттям душу тобі розколов?» Саму себе Єлька зараз ненавиділа за хвилинне оте потъмарення, за те, що дала себе ошукати. Обранець? В'язистий, круглопикий, а росту був просто мізерного, особливо зараз, коли сутулився у своєму якомусь горбатому, з овечим коміром піджаку.

Коли треба було братися за кількапудові лантухи, виносити комбіорм із собору, Єлька з ненавистю кинула бригадирові:

-Самі носіть.

-А ти?

-Я вихідна.

І він, винувато покліпавши віями, нічого й не сказав, заціпило йому. Дівчата теж вирішили, що не жіноче діло тягати лантухи, відійшли до грузовика і стали чепуритись. Єлька, зупинившись остронь, спідлоба спостерігала, як вони вдвох - бригадир та його брат горілчаний, клишоногий кладовщик - тягнуть комбіорм із собору, зіткнулись лантухами в дверях і, обидва маленькі, миршаві, вовтузяться з тими лантухами перед собором, мов жуки, мов шашелі, перед величчю його! Жити для цього? Жити для комбіорму?.. «Не хочу! Не буду! Якщо не втоплюся десь на Вовчій, зійду геть із села. Не пропишуть - без прописки житиму. Це ж моя земля, мій світ!» Єдиним рятунком для неї уявлялось тепер оте безвісне життя без прописки...

Коли йшла, похнюплена, до свого грузовика, шоферня з інших машин зачіпала її негарними жартами, але Єлька нічим не відповідала, загравання не викликало в неї нічого, крім огиди. Всі вони були зараз ій ненависні, всі були для неї бригадирами! Брутальні, липкі, з брехливими словами, з тваринно-цупкими обіймами...

Перед від'їздом ще раз навідалась до дядька Ягора і знов не застала. Повертались додому. Всі були чогось не в настрої, наче пересварилися між собою. В дорозі бригадир влаштувався між лантухами від Єльки подалі, боявся, мабуть, що вона тепер нав'язуватиметься йому, відбиватиме від жінки. «Можеш не боятись, – посилала вона в думці йому своє презирство. – Плювала я на тебе. Ніколи ти мені і в сні не приснишся».

Першої ж ночі вдома собор ій приснився. Наче стоїть вона сама у соборі, дивиться в глибину його купола, а там замість струмування світла, замість блакитного неба з золотими зірками чомусь присмерк сіріє, майже темрява, і хтось ніби метушиться в тій високій наскрізній темряві. Навколо неї стіни якось загадково шарудять, і Єлька помічає, що з сутіні, зі стін собору, звідусіль вилазять щетинясті, ікласті вепрячі голови, і не опудала, а всі ще живі, ворується.

Прокинувшись, не могла до ранку заснути. Все знов передумувала, як воно складалось: надої... макуха... зоряна вода... І майже злорадно тверувала себе: «Оце ж тобі зоряна вода!.. Калюжа твоя!»

Скрутне настало для Єльки життя. Бригадирова проходу не давала. До клубу не показуйсь – викляне, обкидає багном привселюдно:

– Байстрючка! Викурвок воєнний! Оце вас такого в школі вчили? Як чоловіків чужих відбивати!

І так випоганить, не знаєш, куди діватись. Хіба поясниш, хіба повірить, що бригадир ії для Єльки вмер, не існує й не існуватиме більше!.. А навіть якби й закохалась? Права не має, чи що? Скажіть ви, мудрагелі, як все-таки повестися дівчині, коли б раптом закохалась у жонатого чоловіка? Ну хай з нею цього не сталося, але з іншою могло б?

Бригадир пробував, правда, через якийсь час знов підкотитись, ляща вхопив, та на тому й кінчилася іхня любов. Хоча й біля своєї крикухи жити не став. Замордований її ревнощами, змушений був чурнути десь із села. Спершу прилаштувався в сусіднім радгоспі, а звідти ще далі кудись зринув, зник з горизонту. Згодом чутка пройшла, що бачили його на шахтах Західного Донбасу.

Бригадирова зовсім після того знесамовитіла. Таку ославу пустила на Єльку по селу, що й інші жінки стали поглядати на неї з підозрою. Не того картали, який дівчину звів, увесь гріх чомусь падав на Єльку.

- Дивіться, он вона йде, та, що жонатих переманює!

- Може, й мого вже приманюєш? А в нього діти! А в нього я!

Так і вистежують Єльку ті очі насторожено-злі, руки крючкуваті, ладні при найменшій, хай навіть вигаданій, підозрі в патли ій учепиться.

Декотрі з чоловіків уявили собі, що вона справді кожному тепер доступна, який-небудь гультяй аліментний і той вважав, що має право докучати ій, домагатися взаємності.

- Ловка, ловка пішла Магдалина, - не раз чула вона вслід.

Знало б чоловіче поголов'я, яке воно все нестерпне було тепер ій, нічим не краще за того спокусника, що знівечив Єльчину юність. Зганьблено ії, і за це ж мусить ще сама й розплачуватись, стільки довелось зазнати принижень, випити кривд...

Навіть дід-сторож якось уночі прикрався під вікно, став шкrebтись, як собака:

- Єлько, Єлько, пусти перегрітись...

Відчинила двері навстіж, розлючена, крикнула межи очі:

- Діду, щоб ви здохли!

Матері своїх синів тепер від неї стерегли. Один спробував залицятись, син бухгалтерів, так мати його на все село розрепетувалась:

– Оту Чечільку-байстрючку мені невісткою? Інші росу збили, а ти в хату приведеш?

І все до ниточки виклала, як ця хвойда з бригадиром базарювала, який вони там із собору набирали комбікорм... А втеклому бригадирові таки, видно, зосталася в серці скалка якась від тієї соборної ночі. Через півроку листа прислав, кликав і Єльку на шахти. Приїзди. Розвод візьму. Почнемо життя спочатку...

Подрузі найближчій, Ганнусі з птахоферми, тільки й довірилася з листом.

– Якби мене кликав, я б поїхала, – сказала Ганнуся.

– А я скоріше вмру, ніж до нього поїду. Бридкий він мені. Осоружний. І всі вони такі. Немає, Ганнусю, чистих людей! То в книжках тільки...

І справді так думала. Нема чистих, нема правди, пропили всю, на самогон перегнали! Брехня кругом, слова пусті, кожен тільки для себе живе. Всі, як той бригадир з руками залізними, що таки домігся свого, зірвав вінок, брутально потоптав барвінок весняний...

Подруга не згоджувалась, наводила Єльці різні приклади, та Єльку це тільки дужче розпалювало: ні і ні! Спротивився світ. Знову й знову верталась до думки податись, як інші, геть із села, на завод чи на якусь новобудову.

– На носилки піду, цеглу таскатиму, найтяжча робота мені не страшна.

Однаке в конторі ставились до цього інакше. Голова, чоловік лагідний, розважливий, що й до Єльки ставився доброзичливо, щоразу стримував її запал, коли приходила в контору вимагати довідки на від'їзд.

– Ми ж тебе цінуємо, Єлько... Ти роботяща в нас, принципова. Чим тобі на фермі погано? За скількись літ, може, тебе там орден жде... А що баби плещуть язиками, то на те вони й баби, щоб плескати. Дівчина красива, ти ще свою долю знайдеш.

Раз урезонив і вдруге, і так тяглось до весни. Можливо б, і зосталась, пригоілись би рани поступово, якби не той випадок, коли малахольна зоотехнічка, чоловік якої вдома не ночував, прибігла на ферму й накинулася біля силосної ями на ошелешену Єльку з прокльонами, хоч ця сном і духом нічого не знала. Шпурнувши вила в яму, подалася Єлька в контору з твердим наміром більше не відступати.

Ні голови, ні парторга не було, сам бухгалтер за всіх святих. Сивий, голова довга, як диня, одне око справжнє, друге скляне.

– Паспорт – це, Єлько, сключається, – категорично сказав, вислухавши вимогу. – Дуже розумні всі поставали. Все кудись та кудись, а хто ж тут матеріальні блага творитиме?

Розлютили Єльку ті «блага»!

– Я вам що, припнута до цього місця? Чи до сивих кіс кріпачкою бути на цьому вашому смердючому силосі? Підписки на невиїзд нікому не давала!

– Ну-ну! – сторо піло вирячився на таку пісню бухгалтер. – Оце заспівала... З яких книжок ти такого нахапалася, товаришко Чечіль? Чим тобі змодилось наше виробництво? Молоко, вершки набридли – смачнішого хочеш!

–Свободи хочу!

– Он воно що! В нас тобі мало свободи?

–Іншої пошукаю.

– Пошукай, може, знайдеш... Звідтіль не одна вже разом із свободою й гвардійця безхозного матері приносила в пелені... Чи, може, з сигареткою в зубах вернешся до нас, шукачко свободи?

– Не вернусь. Ніколи. Ухрюкалась мені ваша ферма!

Бухгалтер іронічно прискалив живе око.

- Куди ж помандруете, коли не секрет? Чи не слідом за дідом, на шахти?

- А там що, не моя країна? Тільки й дива, що оця ваша задрипана ферма? Думаете, плакатиму за нею, за вашими «благами»?

- Адресок пришли, хоч де ти будеш...

- Буду там, де ніхто мене не падлючитиме! Не обливатимуть брудом такі, як ваша ротата супружниця!

- Тихіше, тихіше, – мимоволі прищулився бухгалтер, зиркнувши на вікна, і перейшов одразу на серйозний тон. – Коли б на мене, Олено, то я б тебе й не тримав... Їхала б собі десь, щоб голови нашим хлопцям не баламутила, не вносила в сім'ї розлад... А то й у мене вдома хаос, колотнеча, переживаем за сина, хоч я й не знаю, чи е для того підстави...

Ждав, видно, що Єлька щось скаже на це, але вона відмовчалась.

- Отже, як батько сім'ї, особисто я був би навіть зацікавлений, щоб дати тобі вічну командировку... Але ж порядок е порядок. Сама бачиш: не вистачає робочих рук. Чортма охочих місити багнюку. Добувати блага не просто. Так що нам твої руки ой як потрібні...

Єльку наче батогом цвъохнули.

- Вам руки мої потрібні? Ось вони, потріскались від ваших благ! – І аж перед носом в бухгалтера змигнули Єльчині тугі долоні.

- Тільки без цього, – відхилився він, оберігаючи своє скляне око.

- А в мене не тільки руки! – розчервонівшись, нічого не чуючи, вистрілювала Єлька. – В мене ще й душа е! Не всю випекли. Не дасте довідки – так піду!

- Безпачпортною, дівчино, недалеко зайдеш... Там швидко підберуть. А документа... вибачай. Аніяк. Хоч кричи, хоч проси, хоч землю отут іж.

І не видав.

Увечері на бухгалтеровім подвір'ї знову була сварка, знову звідти на все село розліталося бухгалтершине дике, шмагаюче:

– Потоптанку оту? Хто росу збив, а ти в хату приведеш? Цей викрик став Єльці замість паспорта. З каменем цих слів на душі – «потоптанка... росу збив!» – вдосвіта подалася до міста, щоб зникнути в ньому, щоб у вирі іншого життя назавжди загубитись для односельців.

IV

Так опинилася вона в дядька свого по матері, в Ягора Катратого на Зачіплянці.

Чим могла пояснити йому своє прибуття? Відпустили, мовляв, має думку в технікум який-небудь вступати або на курси. Дядько наче й повірив. Раменистий, кремезний, з обиччям грубим, що його життя на глибоку оранку поорало, уважно глянув на неї з-під дашка накошланих брів:

– А документи ж як... у порядку?

– Не всі ще зібрали, – зам'ялась племінниця. – Але будуть.

Може, він навіть і догадався. А може, й до того щось уже про неї перечув, бо не став далі допитуватись.

– Поживи, оговтайся. Та й мені чимось допоможеш. А то як овдовів, у хаті ладу ні кому дати. До того ж садок, огородець... Без баби й двір плаче.

Повівши Єльку в садок, став показувати грядки полуниць, старезні абрикоси та грушу, яка, видно, була його улюбленицею:

– Сам оце на ній нащепив... Дика була, а тепер, бачиш, начіплялись, як рукавиці, висять.

Груші справді висіли на гілках здоровезні, шкарубкі, як у дядьковій хаті доменницькі його рукавиці. І кишку-шланг показав, і колодязь з «Камою», маленьким моторчиком, що воду жене.

Сподобалось тут Єльці.

Селище тихе, в садках, а за садками, за Дніпром день і ніч димлять заводи. Вранці, коли робітники поїдуть на зміну, помітно безлюдніє Зачіплянка, тільки дітлашня, заїдена шовковицею, галасає на вулиці та біля саги. Деколи сусідка, баба Шпачиха, випроставшись, докине із свого городу до Єльки словом, дитиною називає. Та ще сліпий танкіст насвистує у себе в дворі, без кінця щось там лагодячи, майструючи. Очі випалило на фронті, а коли йде вулицею, ступає упевнено, ніби зрячий. Стрічних усіх безпомільно впізнає. Якось Єлька, біжучи по хліб, хотіла прошмигнути мимо нього тихцем, він зупинив, аж розсердився:

– Ти чия, що не здоровкаєшся?

І вона, присоромлена, сказала тихо:

–Здрастуйте.

І зважилась глянути в темні незрячі його окуляри.

Танкіст, дітвора, зігнута полільниця на вгороді... Та ще у баглаївських садках цілоденно валяється в гамаку студент-металург, той, що вранці бігає довкола саги, зарядку робить. Набігається і тоді або в хату з тим голомозим механіком на цілий день, або під шовковицею в гамак, затулившись книжками та конспектами від усього світу.

Зачіплянка хоч і живе від заводу, але й землі не цурається, не відірвалась од неї. Катратий радіє, дивлячись, як уродило, як рясно понаростало всього: «Дари природи, Єлько... Не поскупилось літечко красне: влітку тільки жуй, аби рот не лінувався...» Щойно полуница відходить, а вже буріють вишні-петриківочки, шовковиця сиплеться, а там зажовтіють абрикоси; буває, так наспіє полуница, що жінкам невправка з нею, тоді оголошується загальна мобілізація, вже й металурги лазять поруч з дітьми по садках, аж смішно Єльці дивитись, як ці люди, що на заводі боги, що вміють видавати найміцніші сплави, може, й для міжпланетних ракет, покірно повзають навкарачки по грішній піскуватій землі,

по чавких полуницях, змагаючись з дітьми, слухняно визбираючи дари щедрої зачіплянської природи. Перегукуються, висміють своє полуничне рабство:

- Як там Кашубенкова бригада, норму дає? – долинає десь крізь садки, а йому відгукуються:

- Штурмівщина і тут, хай би ій грець!

- А ще й кумі он треба подати соцдопомогу...

Всі тут куми, свати, брати. Ні злодіїв, ні літунів. Батьки тут жили, і синів, поженивші, оселяють біля себе, розбудовуються: на одній садибі по дві-три хати втискується, поруч із старими виростають нові будинки, міцні, биті зі шлаку. Раніш, кажуть, жилось тут просторо, зараз тіснішає, проте Зачіплянка не горює, весело живе. Життя в цих людей відкрите, живуть поокремо, а якось ніби й спільно, на видноті. Жінки знають одна про одну, що яка пекла, що варила, чий не всю получку додому приніс, а хто на лотерею виграв.

Дітей тут густо насіяно, і чомусь дітвора все липне до того студента Баглая. Всяких жучків носять йому під шовковицю, трав'яних коників, кудись кличуть, і він часом хоч і супиться невдоволено, але, відклавши конспекти, йде з малечею на сагу або на кладовище...

Молодь на Зачіплянці здебільшого вишнева, південного типу – живуть тут хлопці-смаглюки й дівчата-смаглявки. Десь працюють, десь вчаться, зникають на цілий день і лише надвечір повертаються на свою Веселу. О такій порі гомінкішою стає Зачіплянка, радіоли чути, моторчики джмелять, люди перегукуються... Після поливання збираються гуртами, то коло того подвір'я, то коло іншого, найчастіше в доміно грati, а що вуличка не проїжджа, в сагу впирається, то виносять столики просто на вулицю, ставлять під ліхтарним стовпом, і там цілий вечір клацають, спокійно себе почуваючи: ніхто не проіде, не потривожить. Біля гравців довкола столика і жабенята стрибають, кмітливі створіння знайшли дотепний спосіб полювання на комашню: помітили, що, обпікшись об електричну лампочку ліхтаря, комашня звідти сама сиплеться, тільки лови її, вже підсмажену...

Новий, не знайомий для Єльки зачіплянський світ. Іноді, прокравшись до парканів, непомічена, подовгу дивиться вона з темряви палісадника на людей

Зачіплянки, на цих упертих крутолобих гравців у доміно. Для дядька Ягора доміно не існує, він вважає цю гру «пустим заняттям, від якого людина тупіє», а Єльці чомусь до вподоби гравецький азарт, ото міцний перестук кісточок під ліхтарним стовпом. Серед металургів чимало вродливих облич, гарних не стільки рисами, скільки гідністю своєю, спокоем, незаляканістю, певністю в собі. Коли один дужче другого стукає по столу, б'є з усього розмаху, то гуртом вони наче ворога якого лупцють, аж зуби зціплюють, і видно тоді руки іхні, в декого до самих ліктів чимось попечені, у травмах трудових, в рубцях якихось, що давно вже позарубцьовувались, – позаживавши після травм, завузлуватівши, руки ті стали ще ніби міцніші. В обличчях часом блідизна проступає, перевтома, але е в них твердість, зосередженість, думою в кожного повите чоло, хоч і думають металурги в такий час, певне ж, не про Хіросіму та бюрократів, а про те, як виграти, як зробити «кришку» таку, щоб болільники ревнули від захвату.

А молодь частіше юртується біля Баглаевого або ще далі, біля Орлянченкового двору. Хлопці такі – мимоволі задивишся. Вдень вони десь по цехах заводських, на водокачках, на кранах та самоскидах, а як вечір, уже нафранчені, причесані, в модних чорних черевиках з'являються на Веселій, ступаючи більше по шпоришу, а не по пілюці, щоб не закушпелити свої гостроносі. Часом і той Баглай-студент з'являється в цьому товаристві, і уже не в вилинялому спортивному, що його цілими днями не скидає, а причепурений по-вечірньому, в білій напрасованій безрукавці або в новому сірому светрі, що так йому до лиця... Довгобразий, високий, ставний... І теж у гостроносих черевиках, до близку начищених перед танцями – десь він з котроюсь танцюватиме сьогодні... Коли дітлахи тягнуть його поганяти з ними м'яча, студент відмагається, показує ім на черевики, на светр – не для гри, мовляв, виряджався, – але ж хіба іх переконаеш, не відстануть, поки він таки злегка підсмикне рукава свого светра (якимось таким делікатним красивим жестом підсмикне!) і наставить руки під м'яч... Ув'язавшись у гру, й про пілюку забуде, вона аж димить із-під ніг, коли він кидаеться сюди й туди, випружиються в стрибках, полюючи за м'ячем, доки друзі кликнуть, і студент схаменеться: поправить одяг, приставить ногу до лавки, пілюку з черевика обмахне, візерунчасті шкарпетки – на лівій, потім на правій – підсмикне акуратно. Тоді знов до товаришів, і вже веселий іхній гурт поплив у бік собору, мабуть, у парк шлакобетонного заводу на танці...

Дядько Катратий не любить, коли Єлька задивляється в той бік.

– Доки не прописана, Єлько, побережись... Живи, наче тебе й нема.

Так поставив, і так воно йде. За двір ані ногою. Живе, як і не живе. Люди не докучають своєю цікавістю, ніби вичікують, що нова людина сама ім об'явиться. Вранці-раненько часом степ озивається до Єльки міцним перепілчиним покликом: десь за садками, на кладовищі, прижилася перепілочка степова. Щоранку так життерадісно підпадьомкає! Єлька ходила туди, шукала в кладовищенських бур'янах степову свою землячку, хотіла підгледіти, але та не далася на очі.

Єдина дорога, відкрита Єльці, – це до Дніпра, до бакена, що його обслуговує Катратий. Через кладовище з духмяними, аж чадними, чебрецями, через безлюдні дюни-кучугури з колючками та чаполоччю, де всупереч антикозячому законові робітничі кози безтурботно пасуться, крізь продерту дірку в колючому дроті, що ним обплутано територію водокачки, – і вже ти на березі, коло бакенської будки, коло човна. Яка тут воля, яка широчінь для душі! Моторки деркочуть по дзеркалу ріки, прослизують байдарки, білі крила вітрил пливуть, як уві сні... Протилежний берег – бастіони заводів, чорні, в димах, та сірі шлакові гори над самим Дніпром, ті, що цілу ніч текучою лавою палахкотять, а зараз темніють, мов пригаслі вулкани. Трохи вище по берегу, серед темної зелені парку, водна станція металургів, граціозна, візерунчата, блакитно-біла вся, мов казковий якийсь палац. Стоянки човнів, кафе з музикою, на островах різні заводські турбази, профілакторії. І цим усім користається заводський люд, звичайні смертні, такі, як і Єлька. Тут не тільки витворюють блага, а самі й пожинають іх! Відробив зміну і гуляй, ще білий день, а вони в кіно, в парки, на Дніпро та на весла... Десять тільки згодом Єльчині очі побачать інше, коли робітників грузовиками розвозять на далекі слободи після зміни, побачить тоді Єлька людей, до виснаги зморених, спалих з лиця, ніби вичавлених. Заводські дівчата, ідучи зі зміни, пісень не співають, як там, у степу, коли повертаються з поля... Там, де тільки мчить з вечорових полів грузовик, всюди розпластує на вітрі шмаття пісень... Заводська людина значно довше входить у норму після цехової виснаги, Єлька це згодом помітить. Поки що ж перед нею саме тільки дозвілля заводчан, святковість літа, тиха краса дніпровських вод; сюди й туди мчать цілими родинами, з дітьми, а де промайне моторним човником тільки пара – дівчина і юнак, засмаглялені сонцем, без журні обое, летять, тримаючи курс на ледь мріючі дніпровські острови, на призахідно-розпалахкотіле сонце, на нічні багаття з комарами, з пригодами, із справжнім коханням...

Буйнує сила життя, димлять заводи, таемничі туркоти долинають з протилежного берега, з цитаделі металургів, сонце сідає за повиті млою пагорби, за далекі димарі, дніпрова гладінь бузковіє, рожевим береться, хвиля, вигинаючись, колишеться під гаснучим промінням важкими переливами-

оксамитами. Поступово густішають, малиновіють оксамити Дніпра. Мов плавучий острів, пройде біленький екскурсійний пароплав із заводським людом, із розливом музики, далеко чутної над водою, пройде, і тільки по якомусь часі, не скоро докотиться зрушеня ним хвиля до берега, лоскітно плесне на пісок, на Єльчині ноги.

«Велич!» – так би назвала Єлька оті вежі домен, оті чорні індустріальні собори. Все повито димами, все в якихось глибинних двиготах, загадкових, ніби підземних гулах.

– І жінки там працюють? – запитала якось дядька Ягора.

– Тисячі іх там.

– Я б теж хотіла туди.

Ні, дядько цього ій не бажав би. Не мед ім там у куряві аглофабрики[10 - Аглофабрика – підприємство для виготовлення збагачених мінералами рудних матеріалів.], ще побачиш, на жаль, жінок і з ломами на ремонті колій заводських, і на кранах, коли вони над самим полум'ям ковшів пропливають... Хіба ж то жіноча робота? Хіба вона після того дітей родитиме? Настане час, що зовсім жінок у цехах металургійного не буде, хіба що вітамінний квас подаватимуть металургам. Якби краще дбали, то вже й сьогодні багатьох жінок могла б повивільняти від шкідливих робіт уся ота механізація та автоматика, що йде людині на зміну. Адже тепер усе переінакшується. За його, Ягорової, молодості біля домни людей було ще, як мурашні. Щоб отаку домну нагодувати рудою, самих каталів треба було б тисячу чоловік, а зараз її завантажують двое...

–Отак-то, Єлько...

При заході сонця сядуть у човна із дядьком, попливуть засвічувати бакени, погойдають Єльку бузково-малинові оксамити дніпровські. Деколи опиняться аж поблизу тих шлакових гір: в дядька Ягора вони викликають задуму.

– Мабуть, такий вигляд мають вулкани, – задивившись, тихо каже Єлька.

- Оті гори, дочко, то все наша праця перекипіла. Димом тут вічно чадить, сажа падає чорна, лапата. Хто живе там під боком у заводу, той білого снігу не бачить, - гомонить дядько Ягор. - Випрану близну не вивішуй, одразу чорна стане. Колись і я там жив. Наковтався. Вранці, коли йдеш на роботу, по сажі тій сліди, як по снігу, відпечатуеш. На лавках, на листях дерев, на всьому сажа. Тонни і тонни її випадає на місто щодоби. Давно балакають про те, щоб уловлювачі поставити, фільтри, та поки що більше язиками фільтрують.

Ні, не для жіночих рук робота на металургійному, знов перестерігає племінницю дядько Ягор, там і чоловік не кожен витримає. Це ж не випадково, мовляв, серед горнових миршавого не побачиш, усе здоров'яки, там потрібні люди при силі.

- Нас, коли брали з біржі, найперше по здоров'ю перевіряли, найперше, було, мусиш лікарів пройти, здоров'я своє показати, а тоді вже розмовляй...

Єлька ще від матері чула, що дядько Ягор після того, як розламалась під ним махновська тачанка, як розкотились з-під неї колеса на чотири сторони світу, пішов на завод, на роботу найважчу, каталем. Тепер і професії такої нема, в минулому вся. Дивлячись на зношене тіло старече, важко Єльці навіть уявити його молодим, а був же колись...

- Дядечку Ягоре, а на заводі, після степу... трудно було вам звикати?

- Не питай. Першу домну тоді відбудовували, тижнями з заводу не виходили, там і ночували. А одного дня якось-таки вигайнув у степ. Як побачив його після розлуки, впав лицем на зелену траву, повіриш, качаюсь і плачу... Сміюся і плачу... З літами, правда, обвикся за муром, полюбив завод, діла підладились...

- Втомило життя?

- Та не прогуляв його. Наробились оці руки, Єлько, ох, наробились на віку! Така вже доля в металурга: все життя лицем до вогню... Самого шлаку ото гори... Метал наш і по моряхходить, і в небесах літа...

Дими зблизька аж душать Єльку, важко стеляться від заводу, тепер ій хочеться швидше звідси; старий, проте, не спішить, вовтузиться біля бакена спокійно, а тоді ще стане давати димам оцінку: білий - то ще нічого, та й чорний, що клуб'ям валить, теж не найгірший; найстрашніший жовто-бурий отой, аж червоний.

Буває, розтягнеться по обрію на кілометри і довго стоїть стягою над селищами, робить небо іржавим... Ото від такого й зелені дерева жовкнуть...

На одній із труб газ горить, немов гіантський світильник, голубе полум'я тріпоче, бігає квіткою пелюсткатою.

- Що то над трубою безперервно горить?

- То, Єлько, все наші грошики горять. Не встигаємо газу використовувати... А над парком, бачиш? На високій колоні... То ж Титан. Розірвав кайдани, що ними був прикутий до скелі, і топче орла, який його терзав... Титан Праці розкутий. Прометей труда... Самі заводські наші з першого чавуну революції відлили його, самі й поставили. А при німцях довелось йому зійти з п'едесталу, на відвалах перебув, у підпіллі... Тепер, бач, знову підвівсь над заводами... О, багато він бачив!

Загадковістю покрите для Єльки дядькове минуле. Ще змалку чула про двох материних братів - один пішов до червоних, і його десь на Перекопі вбито, а другий, зовсім підліток, у Махна опинився, степова ота вольниця затягла, розгульне тачанкове життя. І якщо перший навіть по смерті через багато літ був для матері ніби якоюсь підтримкою, захистком, то про другого, живого, мати лише зрідка зважувалась розповідати Єльці. І цим другим був дядько Ягор. І хоче минуле його давно відійшло у далекість, жило, як пригасла гріховна легенда, і давно дядько Ягор, трудяга-металург, був від того всього мовби реабілітований, але й далі згадувалось про те впівголоса, стишено, щоб ніхто не чув. Та й сам Катратий теж не любить, коли гуляйпільську юність йому нагадують.

Якось, коли бакени були засвічені і вони, повернувшись, сиділи на березі біля човна, Єлька таки набралася духу і запитала, кортіло ій знати, що ж то було за Гуляйполе, що тінь від нього через усе дядькове життя простяглася.

Катратий цього разу не розсердився. Покурив, подумав, потім мовив глухо:

- Криваве юрмище то було.

-А свобода?

- Кlapтями кривавими летіла вона з-під тачанок. Сльозами та кров'ю тая свобода вмивалася, Єлько... Ківш чавуну дорожчий за всі оті руїнницькі рейди...

Не було зараз ні ляку, ні бентеги в дядьковім голосі, був тільки смуток і жаль за чимось. Сидів згорбившись, тужно дивлячись на темні потойбережні свої заводи, на домни та сплески багрових спалахів, від яких все небо час від часу дихало, мов велетенські легені.

- Ті, що Україну возвели, вони у віках, Єлько... Не мати анархія її возвели. Батько Прометей...

Засиділись довго того вечора біля човна. В бузковій далечі, край міста, де ніби не було нічого, замерехтили вогні, чисті, незвичайного алмазного блиску, якого ім, певне, надавала ота синя туманиста мла, що з неї вони, мов із попелу, народились.

Зібралися були вже додому, коли до них підчалила одна із запізнілих дніпровських моторок. Двоє вийшли на берег, неквапно стали оглядати біля будки Ягорове рибальське начиння.

- А де ж рибка, Ягоре Захаровичу? - запитав один із прибулих.

- У Дніпрі, - буркнув Катратий. - Рибу щодня істи може надоїсти.

Прибульці, сприйнявши спокійно цей жарт, присіли біля старого, загомоніли.

Єлька сиділа остронь і чула іхню розмову про якісь нові правила риболовлі, про те, як учора браконьерів з капроновими сітками застукано вночі біля щогли... Заодно і Ягорові було підкінуто жарт, що е, мовляв, і на нього анонімка від дніпровської рибки...

Запалили вогнище із ошмаття газет, що, палахнувши, скоро й погасло. При сплеску полум'я Єлька встигла заглядіти, що один із прибульців був моложавий кирпань, вирлоокий, вдачі, видно, весело - усмішка грала на круглих щоках; поруч нього скромно смоктав сигарету сам, певне, власник моторки - неголений, худорбастий, в майці, зашмарованій мазутою... Стишеними голосами стали дядька Ягора про Єльку розпитувати, чия вона, звідки. І коли почули у відповідь,

що приїхала дівчина з наміром поступати, то кирпань, одразу ожавивши, підгукнув Єльку і, хвацько якось випроставшись у своїм розстебнутім піджаці з парусини, приязно запитав, куди ж саме вона має намір. Єлька була в сум'ятті, іхня цікавість застала її зненацька. Нічого певного не могла відповісти, проте вони самі стали жваво радити, куди краще, де буде менший наплив, виявилось, що є в них знайомі і в театральнім училищі, і в медичному... Ще можна б на курси модельерок... Єлька потім залишила іх, а вони з дядьком Ягором вели розмову далі, перекидалися жартами, йшлося здебільшого про юшку з свіжого улову.

– Не ловиться? Та ми й своеї привезем, аби тільки зварили, – казав той молодший, кирпоніс веселоокий. – Бо ніхто ж так не вміє варити, як ви. Якщо не тут, то ми й додому до вас нагрянем, ми не горді...

Були, видно, і раніше знайомі з Катратим, знали біографію, бо в розмові котрийсь кинув ніби ненароком, ніби жартома:

– Ну, з вашим минулим, Ягоре Захаровичу...

І хоч кінець фрази Єлька не розчула, ій чомусь не сподобалось, що вони не до речі нагадують дядькові про минуле, наче не розуміють, що так невнарок можна ранити людину. А яке ваше діло торкатись того, що людина давно, може, перепалила в собі, сама, без вас, реабілітувала своє життя отими шлаковими горами...

Ще потім про занепад нравів говорили, осуджували міських дівчат, в яких тільки й думки, мовляв, що про танці та про ресторани.

– Труднощів не знають, – долинало з сутіні до Єльки, – на життя, як на розвагу, дивляться... Дев'ятикласниці, а вже аборти роблять!

Говорилося про інших, городських, однак Єльку неприємно кольнуло, відчула, що зашарілася в темряві.

А все ж до Єльчиної долі, видно, з остались вони не байдужі, бо, прощаючись, молодший кинув Катратому:

- І їй допоможемо, коли що. Треба сміливіше давати дорогу отаким трудівницям з народу.

«Знали б ви, крім дядькової, ще й мою біографію, якої б тоді заспівали», - подумалось Єльці гірко.

Поверталися додому мовчки. Спотикались по кучугурах - дядько Ягор попереду поважки, Єлька за ним. Дроти високої напруги весь час над ними гули. Зоряно над селищами було, а там десь у степах хмара заходила і безгрімно ламалися стебла блискавок. Єлька почувала, як щемить її душа, сама не знає чому, звідки той щем. Крякають качки в очеретах на сазі, - чи іх туча тривожить? Повітря з присмаком чебрецю, по-степовому легке; то лише коли вітер обернеться від заводів, одразу потягне чадним аж сюди, окутає всю Зачіплянку тим хмаровищем ядучим, рудим, ніби атомним. Все небо тоді смердить. Та це ненадовго. Дмухне вітерець зі степу, з Єльчиних країв, і повітря знову стає чистим, на все передмістя війне запашним духом літа. Тоді Єлька й тут, на новім своїм пристанищі, чує тихий дзвін колосся, гарячий, сухий дух пшениць засмаглявлених.

Щоб не спотикатись уночі по кладовищу, вони йдуть в обхід, виходять на Широку - головну вулицю Зачіплянки. Пізно вже, не клацають ніде в доміно, не шелестить вода по садках. Спить трудове передмістя, повите снами-серпанками теплої літньої ночі.

Та враз ось Широка оживає. З невидимих завулків, стежок, дворів вилітають на соборний майдан велосипедисти, котять у бік заводів - тільки шини шелестять. Понасувавши кепки, пригинаючись кожен аж до керма, мчать по бруку Широкої, мчать і по стежині попід шатрами дерев, близько прослизаючи мимо Єльки, всі в темному, робочому, легкі, мовчазні, мов безтілесні нічні духи цих заводських передмість.

- Нічна зміна йде, - якось ваговито, з сумовитою гордістю каже Катратий ім услід.

А вони й далі хвиля за хвилею, з шурхотом шин, з пружним вітерцем стрімкого лету - все на заводські багровища, під свое буре небо, що ніколи над ними не гасне.

Виходило так, що собору вже ніби й нема. На одному важливому засіданні, де обмірковувалось майбутнє Зачіплянки і розглядались проекти її забудови, згідно з генеральним планом, все якось не могли втулити місце цьому соборові; то він комусь застував, то його мусили затиснути якісь ще не існуючі споруди нового мікрорайону. Оскільки засідання було вузьке і тут дозволялося бути відвертим, господар кабінету – похмурий чоловік з світлими, прозорими очима і землистим кольором обличчя, запитав, зіжмакавши лоба:

– А чого йому, власне, стояти?

Не було в цій репліці категоричності. Її можна було вважати просто роздумом. Внутрішнім сумнівом. Могла вона бути цілком випадковою і не мати ніякого підтексту. Але ж могло бути й інакше? Могло тлумачитись це, скажімо, й так: якого сторіччя цей собор? Вісімнадцятого? А хіба мало в республіці архітектурних пам'яток з вісімнадцятого сторіччя? І чи така це буде велика втрата для трудящих, якщо одним об'єктом минувшини буде менше? Здається, він потребує ремонту? Асигнувань? Та доки ми тягтимемо на такі речі з бюджету? Чи не доцільніше буде передбачити на місці собору будівництво чогось такого, що справді необхідне для населення трудової нашої Зачіплянки? Отже, ця репліка могла бути вільним експромтом, який ні до чого не зобов'язував, але могла вона таїти в собі і силу вказівки.

Зачіплянку на цьому засіданні представляв її висуванець Лобода Володимир Ізотович, син славетного колись на весь край обер-майстра Ізота Лободи, заслуженого металурга республіки. Лобода-син був Володимиром Ізотовичем для цього кабінету, а для Зачіплянки він і досі Володька, може, тому, що товарицький, простий, до людей не гордий. Вилиняв, геть полисів на комсомольській роботі, тільки ріденький кущик на голові зостався. При нагоді Володька ще сам і кепкує з того кущика: рештки, мовляв, що від запорозького оселедця лишилися... Зараз цей молодий, тугощокий, квітучого здоров'я Лобода відає культурою всього заводського району. Якраз на соборі висунувсь. Коли відзначалось 300-річчя Переяславської Ради і треба було чепурити пам'ятники старовини, а коштів для ремонту собору вишукати не вдалося, то Володька ідею подав:

- Є вихід: взяти в риштовання.

-А потім?

- А потім - хай стоїть. Головне - одягти до свята.

Йому сказали:

-Ти геній.

Собор взяли в риштовання, а «геній» невдовзі на культуру перейшов. І хоч плавнева лелека не одних лелечат висиділа в тому бутафорському риштованні, Лободі це не дошкуляє і службовим справам його ніскільки не зашкодило: скоріше навпаки. Обгнила декорація, осунулась, знову оголивши всі бані, вкриті іржею, і Зачіплянка звиклася з таким станом речей; хіба що лелека надто розклалається з собору, тоді котрийсь із металургів спідлоба гляне в той бік:

- Вона ще нам не таких геніїв висидить...

І тепер от, коли на засіданні знову зайшлося про собор і було кинуто кудись у жужмо паперів ту ваговиту репліку («А чого йому, власне, стояти?»), Зачіплянський висуванець одразу вловив, як йому здалося, ії справжню суть і, розвинувши думку, зауважив із скромністю підлеглого, що на тому місці дуже, мовляв, доречно ув'язалось би будівництво зразкового критого ринку для трудящих, відчувається в цьому гостра потреба. В старі часи на тому майдані влаштовувались ярмарки, був і базарчик пізніше, який потім занепав, отже, варто б відновити давню народну традицію.

Вважався Лобода-висуванець знавцем Зачіплянки, ії потреб та настроїв, і тому міркування його вислухали з увагою. І хоч рішення остаточного поки що й не було прийнято, але з засідання Володимир Ізотович вийшов з почуттям, що він переміг. Мине якийсь час, і ніхто не штрикатиме йому очі тим собором, не нарікатимуть, що історичну споруду загижено, запущено, перетворено в склад комбікорму (хоч там і комбікорму тепер нема). Виросте новий комплекс, можна буде відкрити навіть шашличну, і все завдяки ініціативі Лободи-молодшого, знавця психології Зачіплянки.

Коли після засідання син знатного металурга йшов вулицею, розстебнувши свій парусиновий піджак і по-молодецьки підставивши широкі груди вітерцеві, його хтось зовсім демократично окликнув:

-Володько, стривай!

Відділившись од гурту відвідувачів, які чогось чекали біля будинку райсуду-райміліції, переймала Володьку баба Шпачиха, зачіплянська квартальна. Вона, як завжди, трохи накульгує, те накульгування в неї - наслідок виробничої травми, пам'ять про будівництво знаменитої ще в тридцяті роки четвертої домни. Володимиру Ізотовичу зараз не до Шпачихи, але вона сміливо бере його за лікоть, озирається:

- Маю тобі щось сказати, Володько. Сядьмо он на тій лавці.

І вони сідають на лавці під розімлілми акаціями, якраз навпроти будинку правосуддя, з вікна якого подеколи вигляне то кашкет міліціонера, то промайне обличчя знайомого Лободі прокурора, то прозирне ще хтось стривожений, можливо, який-небудь затриманий порушник.

Справа в Шпачихи серйозна: йдеться про долю зачіплянських кіз. Як вийшла на тих кіз заборона, постанова така, що треба іх, нещасних, негайно порізати, бо з'їдають, мовляв, увесь білий хліб міста, тільки горохвяники залишаються, з того моменту немає Шпачисі-квартальній спокою. Комісії ходять з райради, з фінвідділу, заглядають у двори, записують, в кого ще ті кози зостались, кому ще за них штрафу припекти. З неї, з квартальної, раз у раз питаютъ: чи вже покінчено на Зачіплянці з козами, чи застосовує вона надану ій владу? Адже її обов'язок не тільки розносити податкові листки по дворах та нагадувати Катратому, щоб прapor у свята вивішував... А як вона буде чіплятися до людей, коли в самої коза нелегально в собачій будці живе! Квартальна мусила б наче приклад показувати, а вона сама ж і попереджає ввірене ій населення:

- Готуйтеся, людоњки, завтра комісія буде! Виганяйте кіз на весь день якнайдалі в кучугури... Аж на Радуту женіть!

А до Володьки вона з таким проханням: чи не міг би він, як свій-таки зачіплянець, зайти з нею до найстаршого тут начальства, щоб видали амністію козам: вони ж дітям металургів молоко дають!.. Начальство каже, нібито паляницями почали

кіз годувати, людську норму згодовують, тому й перебої з білим хлібом...
Неправда це! Зачіплянка своїх кіз у кучугурах пасе, можна піти й перевірити...

- Кози - вони наші корівки, робітнича худібка, за що е на неї така напасть?
Вступися, Володько, хоч ти!

Біле, повнощоке Володьчине лице обволікається похмурістю, туманом
відповіальності, ніс стає ніби ще кирпатішим. Холодно зупиняються на Шпачисі
його випукло-риб'ячі очі.

- На жаль, Оврамівно, нічого тут зробити не можу. Закон для всіх закон. Сват чи
брат - винятків ні для кого нема, і ви мене, Оврамівно, на приятелізм не
підбивайте, - і аж тут ворухнувся на соковитих Володьчиних губах черв'ячок
усмішки. - Зате я вас іншим порадую, - сказав він, дивлячись у Шпачишне сухе,
загострене увагою обличчя. - Через невеликий період часу за молоком не треба
буде далеко бігати. Не будете з корзинами давитись по автобусах, теліпатись до
міста, щоб спродати всяку петрушку, матиме Зачіплянка свій власний базар... Не
ви до міста, а до вас горожани приїжджатимуть на торг!

- Їзда нас не лякає. Як добре вродяте абрикоси, нам і Архангельск не далеч.

- Нащо вам тоді той Архангельськ? За два крохи від вас буде першокласний
критий ринок під склом, під кольоровим синтетичним дахом...

- Де ж це він буде?

- А на майдані... На місці собору.

Лице Шпачишне витяглось у подиві:

-А собор?

Відомо було молодому Лободі, що Шпачиха ніколи не належала до прихильників
собору. В той час, коли закривали собор, вона була в авангарді, особливе
завзяття виявила при вигнанні з Зачіплянки приблудного розстрigli-попа, одного
з тих швидкісних окупаційних попів, що, як голодні вовки, кружляли навколо
собору та потайки хрестили на селищах дітей, серед яких часом виявлялися й

діти відповідальних товаришів... І хоч робилося це без відома відповідальних, але були в декого серйозні неприємності, зокрема і в Петра Петровича, учнем і висуванцем якого Лобода себе вважає. Після одного такого скандалу вирішено було створити в соборі музей, і Петро Петрович власноручно взявся був тоді набивати опудала з шулік та диких кабанів, він на це мастак... Наступник його, правда, цю краезнавчу ідею відкинув, а жаль, бо відтоді собор так і стоїть як безхозний – ні вепрам, ні попам... Шпачиха в тих подіях була прогресивною, до розстриги-попа в неї не було пощади. «Та який з нього піп, коли в нього під рясою галіфе? – кричала вона тоді на всю Зачіплянку. – Ніякої в того приблуди віри нема, безвірко він!» І привселюдно присягалась, що онуків своїх нізащо до нього не понесе, хай краще нехрещені ростуть, ніж нести іх до пройдисвіта... Така була, а зараз Лобода ії просто не впізнавав.

– Виходить, я помилявся? Думав, що ви, Оврамівно, як передова квартиральна, як героїня перших п'ятирічок, могли б навіть ініціативу виявити... Соборної общини нема, але ж можна б комусь зібрати підписи і від імені самих селищ звернутися до райради з листом...

Шпачиху так і стрельнула догадка! Очіці ії враз ожили, зблиснули смішком:

– Щоб «ідучи назустріч побажанням трудящих»? Як із позикою? Щоб потім іще на нас і перекласти? Так не буде ж цього, Володимире, – сказала урочисто, ніби присягнула. – Нізащо не буде. Як на мою волю, то хай стоїть. Він істи не просить.

– Так асигнувань просить, – дражливо відреагував Лобода. – Навіть вимагає. А з чого? З податку вашого? Чи з пенсії? Люди в комунальних душаться, з підвалів ще не всіх переселено, а ми на ремонт церков будемо кошти з бюджету вгачувати? – І перешов на спокійніший тон: – Звичайно, собор ще не валиться, можна б якось використати його, якби наш ледачий м'ясокомбінат був повороткіший... Чому б, скажімо, при певних затратах не зробити з цього собору справжній, модернізований, на тисячі тонн продукції холодильник? Холодильник-гігант...

Шпачиха підвелася:

– Звиняй мене, Володимире, але не в той бік ти думаєш. Ти б краще за гудок подбав.

Який це ще бабі гудок? Лобода насупився. Потім згадав. І батько його, і Катратий, і ще дехто, коли було відмінено гудки, збирались писати кудись заяву, щоб – хоч як виняток – влада повернула іхньому заводові-ветеранові право давати вранішні гудки, бо селища, мовляв, до цього звикли. Так тоді й не зібралися написати, забулося ніби, а тепер ось Шпачиха знову порушує питання.

- На цю тему ми ще поговоримо, – підвівши і вже рушаючи, сказав ій Володька.
- Я скоро буду на Веселій, не думайте, що відцурався... Хоч і клопотів невпрогорт, але на рідну Веселу мушу заглянути!

І ще того ж вечора заглянув.

Удвох із кимось на скромному «Москвичі». Наче щоб не розполохати тишу зачіплянську, «Москвич» проїджав вуличкою нешвидко, біля двору Баглаевої Вірунъки пригальмував. Відхиливші дверцята, Володька привітався з машини до куми, що саме порала квіти коло парканчика, запитав, коли ж нарешті Івана чекати. Дізнавшись, що відрядженець, можливо, вже зараз десь над Гімалаями летить, Лобода виказав радість:

- О, приемно! Як приіде, гукайте ж... Відзначимо! Кокосового молока, напевне, привезе, знімемо пробу...

Все він тут знає, цей Лобода, знає, що в кого робиться, хто чим заклопотаний, що кому болить. Олекса-механік саме проходить мимо них, сумно похиливши свою сократівську голову, Володька і його обдарував увагою:

- Ну, Олексо, впіймав ти свого невловимого Бублика? Вибив з нього землю під відстійник?

Олекса ще сумнішим стає. Піймав він таки того Бублика, дав той землі, та тільки, виявилось... не свою дав, сусідську виділив!

Володька розреготався.

- Дав, та не свое?.. Будуй багнище, тільки на сусідових полях? Ну й Бублик! Безсмертний Бублик! Отак повернути, – каже він у захваті. – Отак відкрутитись! Бліск!

– Відкрутитись від нас йому буде не просто, – мовив механік, – хоча родючу землю втрачати – хто б це хотів?

І пішов далі понурий, а Лобода, пересміявшись, знов пожартував до куми, що не дуже, здається, вона сохне за чоловіком, розкохалась, нівроку, наче після курорту...

– Два роки, Вірунько, це треба мати витримку... Може, й забувати стала? Може, й скочити в гречку kortilo?

Таке запитати повернувся йому язик! Холодом мовчання відповіла молодиця на його безтактність. Висуванцеві й невтямки, скільки вона передумала за цей час, скільки тривог за свого Івана через душу ії перейшло... Десять там, в Азії, епідемія спалахне, а ій уже Іван перед очима, бо хоч і щеплення поробив, а все ж таки тропіки, де здавна то чума, то холера... Написав якось, що в Індійському океані з товаришем купались, а Віруньці й від цього тривожно – акули ж в океані! Внуки колись, може, у відпустку на той океан вільно літатимуть, а поки що далеч то яка, крайсвіт, безвість!.. Зовсім в недосяжності для неї Іван. Десять аж за Гімалаями, за найвищими горами, наче на небі десь!

Стоїть Вірунька, злігши грудьми на паркан; задумою повивається налите, персиково-тuge обличчя... Та не такі це думки, щоб ділитися ними з кожним мимоідучим.

– Коли ти, Володько, оте своє потьомкінське риштовання обновиш? – кивнула на собор.

Володька вловив критику, але не образився.

– Скоро, скоро, – каже він. – Ітимуть танки переходом, може, завернуть... Їм кивни лише – наскрізь протаранять! Всіх кажанів соборних розполохають!..

На мить Вірунька бачить зовсім зримо, як руйнують танками собор, горищападають і з них кажани вилітають завбільшки, мов лелеки.

А Лобода, весело помахавши Віруньці рукою, дав водіеві знак рушати. Мимо вчителевого двору «Москвич» прошмигнув швидше, біля танкістового мав би,

здається, зупинитись, але й танкіста минув, і Федора-прокатника теж, – зупинився аж біля Ягора Катратого. Зупинився надовго. Пізніше, коли Вірунька, повкладавши дітей, сіла посидіти біля вікна у звичній своїй позі чекання, «Москвич» все ще стирчав у кінці вулички. Останнім часом почав Володька чогось до Ягора наїздити. Кортіло Віруньці знати: чого б то? На юшку? Раніше до старого тільки рибінспектор зрідка навідувавсь, а це й «генія» туди потягло. Та чи тільки на юшку? Чи не вирішив ще раз спробувати, як він каже, вийти із парубоцького цейтноту? Таких красунь, як дідова ота племінниця, і на проспекті не часто зустрінеш...

Годилося би, правда, кучерявішим бути женихові, а то геть облисів по засіданнях. Однолітки вони з Іваном, товаришували раніш, гуляв Володька в них на весіллі, а коли перше дитя народилось, сам напросився до Віруньки й кумувати. Самому ж йому з женінням невдало вийшло. Вибрав був, та таку, що й року разом не пожили: віддала вона перевагу іншій кандидатурі – майнула світ за очі з естрадним співаком заїжджим...

Важливо, однак, що встиг висуванець одразу після одруження отримати квартиру в місті на проспекті, туди ж незабаром і батька переманив, хоч як упирається старий. А коли невістки не стало, то й батько невдовзі опинився на Скарбному в Будинку старих металургів, бо що ж із ним робити синові-холостякові? Там, у Будинку ветеранів, батькові догляд, в колективі почуває себе, живе, мов на вічнім курорті.

Зачіплянки молодий Лобода й тепер не цурається. Загляне при нагоді провідати свого двоюрідного брата, сліпого Костю-танкіста, іноді й заночує в нього, як припізниється. Почуває себе тут у колі своїх, з кожним запанібрата. В розмовах любить натякнути, що знає набагато більше, ніж знають вони, прості смертні, йому доступне, мовляв, те, про що вони лише згодом почують по радіо чи з газет і матимуть нагоду переконатись, наскільки точно іхній Володька був заздалегідь поінформований про яку-небудь із чергових реорганізацій. І хоч угору йде зачіплянець, а не зазнався, дбає, щоб не відірватись від мас. Без церемоній сяде з роботягами навіть і в «козла» кілька партій забити, ще й свіжим анекдотом іх почастує з «вірменського радіо», про кукурудзу на Місяці абощо. «Не думайте, – каже, – що я відірвався, чорним був, чорним і зостанусь», – себто металургом. Бо таки справді ж із заводу життя починає, із цеху, і є в нього підстави похвалитися деколи й на службі своїй теперішній: «Ми, металурги, народ прямий: у нас анонімок не пишуть».

Цініть його на службі, це правда. Побільше б нам, кажуть, таких працівників. Чує нове, в старому не закис. Та й те сказати, завзяття у висуванця ще комсомольське, енергія з нього б'є, ідеями на ходу так і сипле. Всі оті «кімнати щастя», вікторини, карнавали на воді і навіть святкові кольоретки для цукеркових коробок (і слово ж яке вигадав: «кольоретки»!) – все то винаходи іхнього зачіплянського «генія». І хоч Весела незлобиво підсміюється з таких винаходів, але мешканцям її приємно, що Володька не цурається своїх, не гордує ніким, навіть бабою Шпачихою, яка раніше ночами, мов алхімічка, добувала у хлівчику міцнющі перваки, за що й погостювала в міліції, а після того порубала апарат, виправилась, і навіть висунули її квартиральною. Володька ніколи не минає нагоди перекинутися з бабою словом бодай через хвіртку, почерпнути, як він каже, народної мудрості. Одного разу він аж із міста, від базару підвіз Шпачиху з її корзинами, підкинув легковою до самого двору, що зовсім розчулило стару, три дні після того тільки й чути було її панегірики на честь Лободи-висуванця.

От лише Микола-студент ніяк не дійде миру з «генієм»-висуванцем, просто терпіти його не може. В Миколи для нього одне тільки слово: «Батькопродавець!» Хоч як на Вірунъчин погляд, то це, може, й занадто. Адже не відкинувся Володька від батька, думав, певне, зробити на краще, коли, одержавши в місті квартиру, забрав старого до себе. Батько не мав охоти кидати Зачіплянку, але син таки наполіг: «Біля мене будете, тату, а то скажуть, наче у вас і сина нема! А ви ж заслужений металург, з вашою славою і мені легше...» Засумував на проспекті старий, особливо коли невістка втекла і самотність прописалась на іхній холостяцькій квартирі. Старий почав був подумувати, щоб знову на Веселу повернутись, де так добре під грушою із другом Ягором у свята сиділось, але Володька такої ганьби, звичайно, допустити не міг, до того ж треба було назад у циган відторгуввати подвір'я. А сам хоч би й рад батька розважити, турботою оточити, так усе по засіданнях, по нарадах, то ти дзвониш, то тобі дзвонять, – посадили ж на культуру, гаряче місце! Отоді і вдарила Лободі-синові ідея: відправити старого в Будинок металургів! Є такий на Скарбному Будинок ветеранів, у лісі над річкою, серед плавнів вікових. «Рибку, тату, ловитимете, повітря свіже, годують добре, санітарки, офіціантки, кіно, газети, санаторний режим! Чого вам ще треба? На Зачіплянку тягне? А може, ми її переросли з вами, тату? Хто там вас жде? Могила мамина... Її впорядковано. Тільки журутись там більше будете. І мені можуть на бюро зауважити, що ви ледь не кожного свята чаркуєтесь з отим махновцем, розмови невідомо на які теми ведете... Раз уже колись голову за нього підставляли – хіба вам мало того?»

І доживає тепер віку старий Лобода в Будинку металургів у товаристві інших заслужених ветеранів. Дехто осуджує Володьку за такий крок. Зачіплянка довго

про це гомоніла, для Миколи відтоді Лобода-син взагалі тільки «батькодавець», а Вірунька, хоч сама, звичайно, ніколи б так не зробила, але Володьку намагається якщо не виправдати, то бодай пояснити собі його вчинок. Однак не знаходить пояснення. Якби хоч квартира тісна чи жінка сварлива, а то ж зараз по-холостяцькому живе, по і дальнях та буфетах бігає, там чаю, там кефіру, бо на роботі коли й до ночі, – час у таких людей не нормований...

Стойть «Москвич», лобом у Ягорів паркан уперся, фари погасив і жде, майже непомітний, у затінку сарай. Довго ж, однаке, вони там бесідують, чи юшка ніяк не звариться? Зачіплянка з першого приїзду чомусь відчула антипатію до тих нічних юшкоїдів. Такі речі тут навіть дітям передаються, ніби з повітрям: була вже скарга на малечу, яка минулого разу пальцями розмалювала «Москвича», понаписувала на ньому шовковицю різні неподобні слова... Ні звуку звідти, мовчки съорбають гості дідову юшку.

А на подвір'ї старої Баглаїхи чути веселощі, і солов'ї тъохкають по-весняному, сезонові наперекір. Ще навесні записав іх Микола в лісі на Скарбному, зібралось тепер у нього товариство, і зачіплянські, і якісь аж із Колонії та з Kodakів прийшли, здається, інститутські його однокурсники, запустили магнітофонну плівку з живими солов'ями, і на всю Зачіплянку витьохкують вони повноголосо! Вигадає ж отаке – солов'їв записати! Ніде вже іх не почуєш, відспівали, на гніздах сидять, а в студента вечір солов'їний – щебечуть, виляскують з притъохком, аж переляски йдуть, ніби при сході сонця розщебетались десь на плавневих дубах... За сагою на Солончаковій радіолу хтось запустив, солов'ям наперекір, на змагання з ними, але вони не здаються, молодь розгулялася, серед щебету лісового чийсь радісно-бешкетний голос чути:

– Свобода й кохання – два несучі крила поезії! Все інше тільки оздоба!

І знову дають волю солов'ям, вдруге іх крутьять, ще дужче підсиливши звук, щоб, мабуть, дошкулити отим юшкоїдам, що за Ягоровим парканом нишком свою браконьерську юшку ідуть! Може, вона, правда, й не зовсім браконьерська, однаке невесела якась: унадились до старого, певне, засікши його на якомусь грішку, і тепер юшкою вичавлюють з нього спокуту... Спитай потім висуванця, чого в Катратого був, неодмінно викрутиться, знайде пояснення, ще з якою-небудь і підкладкою: іздив, мовляв, як до живого експоната, про життя каталів розпитувати або що. Заодно вивідував про той невідомо ким вчинений на заводі подвиг під час окупації, коли хтось чавунного заводського Титана з-під носа у німців викрав, і серед брухту, на відвалах, було йому знайдено сховок...

Зберегли, а хто зберіг, – досі ж бо тих сміливців не виявлено, герої зосталися невідомими... Володьку зачепи – на ходу вигадає сто пояснень, такого в ступі не влучиш... Але й Весела – це ж така, що правди від неї не втаїш, тут і мале знає, чого до діда Ягора час від часу рибінспектор заникує то з одним, то з другим приятелем... І ніколи вдень – тільки вночі, мов кажани. Тайною все там покрите, без пісень, без примовок съорбають, але по Веселій мов сорока на хвості розносить щоразу, яка цього вечора там юшка заварювалась, яку рибу Ягор требушив і які клалось приправи. І якби знали ті юшкоїди, що про них передумає Зачіплянка, доки вони потай працюють ложками, якби дочули, яким перцем приправляє Весела цю іхню тайну вечерю, то, мабуть, і ложки ім у роті позастрявали б, кістками подавились би ідці! Одного рибінспектора нібито замінено, була дідові передишка, а тепер і новий дорогу вінав чи Лобода його навів. Володька виявився не геть-то вередливим: батька свого, бач, з Ягором розлучив, щоб не чаркувався з махновцем, а собі дозволяє, вгадився, хоч і непроханий... І спробуй ти йому завтра зауважити, зустрівши десь у завкомі, він таке тобі крутне, що ти ж і винувата зостанешся, пліткаркою зробить... Всі знають, який вертун: справді, його і в ступі не влучиш...

Однаке спати пора. Вставши, Вірунька наблизилась до дітей, що порозкидались на тахті, аж додолу позвішували загорілі ноженята. Обережно поправила ті ноженята: спіть, набігались за день. Стала й сама роздягатись. Електрики не вмикала, щоб не приманювати мошкару.

VI

Вночі собор молодіє. Зморщок часу на ньому не видно, він мовби повертається до тієї козацької молодості, коли з комишини постав юним виквітом краси і вперше сяйнув у цих степах небесними півкулями своїх бань.

Під час війни на майдані перед собором розводили вогнища італійці, охлялі, обшарпані після Сталінграда, щулячись, варили в казанках настріляних зачіплянських горобців. Іншого разу тут зупинився ночувати німецький обоз, і вночі на нього був учинений напад селищанською молоддю – членами підпільної антифашистської організації, що діяла на слободах лівого берега. Багато було тоді забрано хлопців та дівчат і з Зачіплянки, і з інших селищ передмістя; в числі забраних опинився і син Шпачихи, славний, співучий юнак, якого відтоді й слід

загубивсь – чи в підвалих замордували гестапівці, чи згорів, може, десь у печах Освенціма... Саму Шпачиху теж тягали в поліцію, ще й досі розповідають на Зачіплянці, як шмагав там бабу нагаєм один бандюга з Підгородньої, що доводився Шпачисі якимось ще й родичем далеким. Караючи дядину, поліцай затулявся рукавом, а вона йому і з-під нагая кричала: «Не затуляйся, не затуляйся, песиголовцю! Я ж тебе однаково впізнала! Я ж тебе запам'ятала! Залізом тобі запишеться, як ти свою рідну дядину катував!..»

Страшні то були часи, жорстоко знекровлювали вони Зачіплянку, вигублювали її цвіт. Однак стали для неї вони й випробуванням на живучість, на душевну міць, на відданість тому, що є для людини святым. Були тут явки підпільного обкуму партії, сюди приходили з паролями зв'язкові й звідси ж виrushали шукати шляхів через фронт. Одна з вулиць на Колонії названа іменем легендарної такої зв'язкової – студентки Майі Пропірної, яку ще й досі багато хто пам'ятає.

З імлі дитинства Баглай-молодший увібрал у душу страшні зачіплянські розповіді про лихоліття окупації з хвилями арештів, розправ, екзекуцій, з набором до Німеччини, коли вся Широка ставала вулицею ридань і проклять. Микола й сам часом почувався ніби учасником боротьби народу, того повсякденного опору, що його чинила Зачіплянка окупантам. Сама Зачіплянка і всі довколишні робітничі селища поставали в тім трагічнім освітленні ніби якимись іншими, суворішими, грізними, з душою героїчною. Життю тому справді властива була легендарність, герої тих літ викликали в Баглая почуття пошани і пробуджували в ньому часом гостру критичність до себе. На цьому майдані, біля старезних акацій, де колись землякам твоїм, юним підпільникам, викручували руки поліцаї, де біля розставлених столів сортували, як худобу, нахапаних по селищах дівчат-полонянок, – тут Баглаєві щоразу схмурюється чоло, тут примовкає навіть балакучий друг Баглаїв Ромця Орлянченко, коли вони, буває, пізно повертаються удвох із заводського парку.

Цього вечора вони теж проходили майданом, провівши до останнього автобуса своїх друзів, що приїздили до Баглая послухати його слов'їний концерт. Обидва, Микола й Ромця, простували через майдан безмовні, в задумі. Постояли на тому місці, де колись нібито була дзвіниця, стояла окремо від собору, але вони вже ії не застали, ще до війни дзвіниця зникла, дзвони познімано, язики повиривано, іржава рейка – бездарна замінниця дзвонів – вульгарним уламком висить на стовпі як герб догматиків і юшкоїдів... Так і атестує Ромця, першим порушуючи мовчанку.

- Чи, може, так і треба? – вголос роздумує він. – Може, в наш час тільки такий і потрібен до всього підхід, грубо утилітарний? – Його сухе, з гострим підборіддям обличчя біле якось трикутно під начесаним на лоба чубом; цього разу воно серйозне, без усмішки. – Скільки поколінь тут, як осіннє листя, перегнало вітром часу... Були, перейшли. Отак і нас віджене, одвіє у безвість... Були такі, проіснували – і в небуття, безслідно...

- Ти гадаеш – вони безслідно? – поклав йому руку на плече Баглай. – Гадаеш, що в нас із тобою нічого й не зосталося від них?

Звернули на Веселу, всілися пофілософствовать на Вірунъчиній лавці.

- Ті, що піднімали дзвони на дзвіниці, оті наші Бетховени степові, вони знали, що робили, – знову почав Орлянченко. – Я вже не кажу про таких, як та Майя Прапірна, що свідомо пішла на смерть... А зараз? – І, здивувавши Баглая, раптом випалив без зв'язку з попереднім, що переходить на інший завод. На той, де в цех заходять у білих халатах, де спецхарчування одержують... Годі, не бажає він більше газами отруюватись на металургійному.

- На крутій ідеш поворот, – зауважив Микола.

- Тобі це дивно чути? – нахиливсь до нього Орлянченко. – Ти, певне, сподівавсь і в мені найти іскринку героя? Гай-гай, ії нема. Все менше таких, у кому вона е. Риба шукає, де глибше, а наш брат, де ліпше... Я ж із тих, кого тільки пальцем помани куди-небудь у режимний цех на соліднішу зарплату та на спецхарчування...

- Можна подумати, що ти голодний...

- Ні, ситий. Але хочу ще ситішим бути... І хіба один я такий? Людина – звучить гордо?[11 - Аллюзія на п'есу М. Горького «На дне» (1902).] Це наш чинодер Лобода звучить гордо? Ха-ха! Скажи йому – «Ти звучиш гордо» – він перший розрегочеться, вважатиме, що його розігрують...

- А от на заводі він, кажуть, добре починав.

- Отож, починав! Але е така штука - наркотик владолюбства, героїн кар'єризму... Його тільки раз вхопи - і пропав... Жадобою влади - тільки цим його очі й блищаєть. Рідного батька за кар'єру проміняє, собор отой розвалить, аби тільки на щабель вище піднятись. Ідеали? Чхати йому на твої ідеали! Влади йому, побільше влади! А спитай, для чого? Та щоб іще вище стрибнути! І скільки іх таких... Сьогодні він начальник цеху, завтра директор, а там уже цілиться сісти на главк. Нащо тобі, чоловіче, той главк? Більше клопотів, швидше інфаркт - і вся пісня!.. Але ж як воюють! Отам битви - не на життя, а на смерть. Невидимі, кабінетні, а втім такі, де нікому пощади нема: або ти переможець, або ти розчавлена жертва...

- Невтішна картина, - усміхнувся Баглай. - Тільки я не так похмуро дивлюся на речі. Є, звичайно, й це. Отрута кар'єризму, самозасліплення, бажання будь-що керувати собі подібними...

- Наввипередки вгору, як мавпи за кокосовим горіхом...

- Та не самими ж мавпами населений світ! І хоч який він там е, але згодься: він таки красен, цей світ, і здорово було б у ньому, не старіючи, весен триста провеснувати...

- Згоден, світ прекрасний. Однаке ким населений? Якось ти казав про союз людей, про спільноту людей. Що треба доброту плекати, а не роздмухувати ненависть. А як до Батьківщини я можу бути добрим? Який гуманізм мене з ним помирить?

- Не Батьківщини я мав на увазі.

- Але ж він - сила! Не Архімед, не Галілей - чиновник іде по світу, він тон задає... Так, так, великий чиновник двадцятого віку. Ейнштейн ніщо в порівнянні з ним. Той відкриває, а цей вирішує. Кнопки натискує. Кладе резолюцію на твоїй долі, стипендію тобі дає. Для нього ми піддослідні. Він вважає своїм правом і навіть обов'язком будь-що обстругати нас, підігнати під свою подобу... Добре ще, коли має щось у черепку, а то ж часом сидить чмур чмуром, тупий, дрімучий, однак теж хоче, щоб ти його слухав, думав, як він, хоче бачити довкола себе легіони однаково мислячих... На таких, як оце ми з тобою, він дивиться лише як на сировину, як на руду, з якої треба болванку виплавити!

- А в тобі, видно, якраз «антиболванка» ворується?

- Не те що ворується, а пре з мене! Бо ми хоч бідні, але горді. Живемо в тіні, але сонце бачимо. Бачимо, де будівник справжній, а де псевдобудівник. Комфорт і порядність – це, по-моєму, могло бстати девізом часу. Між силами добра і зла зберігай рівновагу, крайностів уникай... Одне слово, як той казав: не будь солодким, бо розлижуть, не будь гірким, бо розпллюють...

Дивний цей Ромця. Теж із родини металургів, батько інженер, шанована в цеху людина, а Ромця... «Якийсь ти не в ту форму відлітий», – часом говорить йому Вірунька. З освітою хлопець, був у Москві на курсах по електронних машинах, завод посылав, але оскільки тих машин поки що не одержано, Ромця при головному енергетикові зачепивсь. Живе легко, сприймає життя іронічно, підсміюється з Миколиних пошуків вічних категорій. «Ми з тобою живемо в цинічну епоху, – деколи можна від нього почути. – Народили нас матері під кривавим знаком зодіака... І, думаеш, це не впливає на наше світовідчуання?»

Сидять вони зараз на лавці, спостерігають, як заграва саме виплеснулась в небо над заводами... Миколі пригадались рядки інститутського поета, продекламував задумливо:

- «І знову дні руді та бурі, такі щасливі та сумні...»

- Непогано, – схвалює Ромця. Треба запам'ятати, при нагоді процитую нашій лікарці – новенька з'явилась у заводській амбулаторії. Сьогодні зайшов до неї. «Жучок, – кажу, – у вухо заліз. Можете витягти?» – «Я не отоларинголог». – «А хто ж ви?» – «Читайте, на дверях написано... З того боку!» Отака! Витягніть, кажу, або бюлетень дайте. Буду бюллетенити, поки жучок сам із вуха вилізе... Гадаеш, пішла назустріч, повірила в жучка? Дзуськи!

Конец ознакомительного фрагмента.

notes

1

Розбійники. (Тут і далі прим. ред.)

2

Бунтарі, заколотники.

3

Мульда – металева форма для завантаження в сталеплавильні печі.

4

Місто в Індії.

5

Вид рушниць, що були на озброенні в запорізьких козаків.

6

Фабрично-заводська школа.

7

Отвір у доменній печі, через який випускають метал або шлак.

8

Бритва німецької фірми «Sollingen».

9

Підприємство в Маріуполі.

10

Аглофабрика – підприємство для виготовлення збагачених мінералами рудних матеріалів.

11

Алюзія на п'есу М. Горького «На дні» (1902).

Купити: https://tellnovel.com/gonchar_oles/sobor

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)